Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 18 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Pagoda însufleţită

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Pagoda însufleţită

Nr. 18

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
Iarăşi „Aeroc”-ul

Hanoi e un oraş de o sută cincizeci locuitori situat pe fluviul Roşu şi e capitala Tonkinului.

După cucerirea sa, care se făcu în două reprize, prima de către Francis Garnier, în 1873 şi a doua de comandantul Riviere în 1882, a luat o extraordinară dezvoltare. Cartierele europene, care se formară în acest răstimp pot rivaliza cu cele mai frumoase din Singapore sau Colombo.

Are o garnizoană numeroasă compusă din diverse trupe, trimise din metropolă şi din trăgători anamiţi.

Un spital militar e la dispoziţia acestor trupe.

Pentru prima oară, de când fusese construit, se primise acolo, un bolnav, sau mai bine zis, un rănit care nu era un soldat regulat. Era unul din cei trei faimoşi cercetaşi din Italia. El luase, împreună cu camarazii săi parte la expediţia tonkineză, din dragoste după aventuri şi din simpatie pentru Franţa; simpatie cu atât mai mare cu cât mama sa, ca şi mama colegului său, Jean Bart, era franceză.

Grav rănit în lupta de la Se-Ho, unde fusese ucis faimosul bandit De Tham, Raimondo Balsan, care era cel mai mare dintre cei trei cercetaşi şi şeful acestei valoroase treimi, era asistat cu dragoste frăţească, în spitalul din Hanoi, de către cei doi camarazi ale căror nume erau tot atât de celebre ca şi al său. Aceştia erau Marius Colombo, milanez şi Jean Maria Callega, zis Jean Bart, genovez.

Marius era acela, care ucisese pe bandit.

Stânca Se-Ho se găseşte la graniţa chineză, în punctul în care râul Negru, afluentul fluviului Roşu, iese din Tonkin la o depărtare de vreo patru sute cinci zeci de kilometri de Hanoi.

În tot timpul. Drumului Raimondo fusese purtat cu o targa pe umerii legionarilor, care făceau parte din trupele, alături de care luptase sub comanda locotenentului Cordier.

Sosit la Hanoi locotenentul Cordier obţinuse de la autorităţile supreme ca cercetaşul italian, care se bătuse alături de soldaţii francezi, să fie îngrijit împreună cu dânşii.

Şi iată cum, admis imediat, nu într-o sală comună, ci într-o cameră de ofiţer, Raimondo Balsan se vindecase destul de repede de teribila rană ce căpătase.

Glonţul îl lovise în partea dreaptă, pătrunzând între plămân şi ficat şi ieşise prin spate.

Enorma cantitate de sânge pierdut, îl slăbise mai mult de cât rana

propriu zisă.

Şi, dacă după douăsprezece zile rana era cicatrizată, marea sa slăbiciune îl silise să stea în pat încă o lună da zile.

Astfel ordonase medicul maior al spitalului, care nu voia să-i iscălească biletul de ieşire, înainte de a fi cu totul prestabilit şi în stare de a continua cu camarazii săi şi cu Zomba, interesantul şi extraordinarul lui voiaj în jurul lumii.

Marius şi Jean Bart locuiau în apartamentul pe care-l ocupa locotenentul Cordier în oraş.

Tânărul locotenent puse la dispoziţia şi mai tinerilor săi prieteni o mare încăpere mobilată cu două paturi, o masă mare, un dulap şi câteva fotolii comode.

Cât pentru Zomba, care urmase pe cei trei cercetaşi din îndepărtatele regiuni ale Abisiniei, nedespărţindu-se nici o clipă de dânşii, locuia şi el în casa locotenentului şi devenise cel mai bun prieten al ordonanţei acestuia.

Marius şi Jean Bart, de obicei acompaniaţi de Zomba sa duceau să stea ore întregi la căpătâiul lui Raimondo.

Şi atunci, între cei trei cercetaşi şi uneori chiar cu ofiţerii din garnizoană, care veneau să vadă pe convalescent, se încingeau lungi convorbiri, al căror subiect principal erau aventurile şi isprăvile războinice de tot felul.

Dar, cum Raimondo era în spital de unsprezece zile şi medicul-şef anunţase că peste o zi sau cel mult două rana va fi cu totul cicatrizată, bucuria care făcea să strălucească privirile lui Marius, Jean Bart şi Zomba, nu se reflecta aceiaşi intensitate pe chipul lui Raimondo.

El părea preocupat, lucru pe care prietenii săi îl observară, fără să i-o spună, încă din ajun.

Dar, acum Marius nu se mai putu abţine:

— Ei! Mii de pipe, dragul meu, s-ar zice ca vestea pe care ţi-a dat-o medicul-sef nu-ţi face atâta plăcere ca nouă.

— Şi totuşi, zise Jean Bart, răzând, tu eşti cel mai interogat.

— Desigur; numai că vă înşelaţi asupra expresiei chipului meu. Bucuria mea nu e mai mică decât a voastră şi sunt fericit să aflu c-am scăpat definitiv de moarte, care de data asta pusese gheara pe mine. Dar, de patruzeci şi opt de ore sunt obsedat de un gând, care mă sileşte să mă lupt cu mine însumi.

— Oho! exclamă Marius. Şi nu ni l-ai spus imediat? Mii de pipe! Asta mă uimeşte din partea ta!

— Nu vi l-am spus, zise Raimondo zâmbind, fiindcă, mal întâi, vroiam să-l examinez cu deamănuntul.

— Şi care e? întrebă Jean Bart.

— O, nu vă bateţi capul! E un lucru foarte simplu.

— Foarte simplu? zise Marius. Dar atunci, mii de pipe, spune-l repede!

Raimondo şedea în pat cu spinarea rezemată de trei perne enorme, Marius şi Jean Bart şedeau în nişte fotolii de trestie, iar Zomba se aşezase turceşte între ei. Medicul-şef ieşise, nu erau nici infirmieri în jur, uşa era bine închisă; cei trei cercetaşi puteau vorbi în voie.

— Ei bine, iată. Aşi voi să revăd *Aerocul*!

— *Aerocul*! exclamară ceilalţi doi, cu emoţie.

— Bun aeroplan, bun! zise Zomba arătându-şi cei treizeci şi doi de dinţi strălucitori de albeaţă.

— Mărturisesc că şi eu am de mult gândul ăsta, zise Marius.

— Şi eu! adăogă Jean Bart.

Şi cei trei cercetaşi se priviră cu duioşie, nu ca şi când ar fi vorbit de aparatul de oţel, de lemn şi de pânză, ci de o fiinţă vie pentru care ar fi avut cea mai profundă afecţiune.

— Da, bravul nostru *Aeroc!* repetă Raimondo. Nu v-aţi săturat, deocamdată, de străbătut munţii şi văile şi de luptat contra tuturor obstacolelor pe care natura sălbatică le opune oamenilor? Nu vă e dor să zburaţi iarăşi liberi, în plin azur, să străbateţi în puţin timp spaţii imense, să vedeţi întregul pământ întinzându-se la picioarele noastre?

— Oh! Taci, mii de pipe! strigă Marius. Mă faci să-mi lase gura apă. Şi când mă gândesc că *Aerocu*l e la mii de leghe de aici.

— Lăsaţi-mă să vă spun gându-l meu şi o să vedeţi!… Medicul-şef mi-a spus şi azi dimineaţă că nu-mi va da voie să ies decât peste o lună. Atunci, iată la ce m-am gândit. Peste o lună, în loc de a continua călătoria noastră în jurul lumii, îmbarcându-ne pe un vapor, când va trebui să trecem oceanul şi pornind pe jos prin regiunile de uscat, va fi mult mai plăcut pentru noi să reîncepem să zburăm cu dragul nostru *Aeroc.* Vom putea să ne oprim ori de câte ori ne va plăcea şi ori unde ni se va părea că e rost de vreo aventură imediată. Atunci, m-am gândit că tu, Marius şi, tu Jean Bart, aţi putea foarte bine să vă duceţi la New-York, îmbarcându-vă de la Hai-Phong, cel mai mare port al Tonkinului, pe unul din marile *steamere,* care aştepta în baia Halong. Cu vaporul veţi străbate Pacificul în câteva zile şi veţi debarca la San-Francisco. Acolo vă veţi urca în tren şi vă veţi duce la New-York. Vă veţi duce să vizitaţi pe Carnegie, căruia i-am încredinţat aeroplanul, îi veţi povesti, fireşte, tot ce ni s-a întâmplat de la plecarea noastră din America: veţi lua *Aerocul*, îl veţi remonta, îl veţi pune la punct şi vă veţi înapoia cu maximum de viteză. Veţi fi înapoi, înainte ca medicul să-mi fi semnat biletul de ieşire din spital.

— Splendidă idee! Mii de pipe! Ce zici Jean Bart? Mergem?

— Minunată, pe S-ta Ana! Mergem!

— Aşteptaţi! Tu, Marius şi chiar tu, Jean Bart, cunoaşteţi modul de manevrare al *Aerocului*, aşa încât să-l conduceţi singur; dar, cred că

n-ar fi rău ca un al treilea mecanic şi pilot să vă însoţească. Locotenentul Cordier mi-a spus, că înainte de a veni în Tonkin, era aviator la Châlons, cred că dacă ia-ţi propune să vă însoţească, ar primi cu bucurie. Ar putea obţine un concediu destul de lung spre a merge cu voi la New-York, întorcându-se de acolo cu aeroplanul; şi astfel, călătoria voastră aeriană s-ar face în condiţii de perfectă siguranţă.

Marius aprobă cu entuziasm.

— Îmi convine.

— Şi mie, desigur că locotenentul Cordier o să primească.

— Şi eu sunt sigur, zise Raimondo şi vă sfătuiesc să începeţi de pe acum. La ora asta, locotenentul trebuie să fie la cazarma legionarilor; duceţi-vă şi îi vorbiţi; dacă primeşte, să ceară numai decât concediul. Am studiat orarul maritim; un vapor pleacă din baia Halong pentru San Francisco, peste trei zile. Aveţi timpul deci, luând un automobil, să sosiţi la Hai-Phong şi să vă îmbarcaţi pe un vaporaş, care să vă ducă pe bordul steamerului.

Marius şi Jean Bart se şi sculaseră. Tremurând de nerăbdare, se gândeau cu emoţie să revadă dragul lor *Aeroc.*

Şi cum, planul lor era să nu părăsească continentul asiatic fără a fi vizitat China, teritoriu imens, găseau că era mai plăcut să facă acest lucru cu aeroplanul.

Dar Zomba rămăsese pe jos şi figura lui blajină exprima o tristeţe atât de vie încât Raimondo o observă. Şi râzând cu bună voinţă îi zise:

— De ce eşti trist Zomba? Crezi că te-am uitat?

— N-aţi vorbit de mine! răspunse negrul cu aerul consternat.

— N-am vorbit de tine, bravul meu Zomba, fiindcă ara intenţia să te reţin aici; e într-adevăr zadarnic să te duci şi tu la New-York ca să te întorci cu aeroplanul. Dar, fii liniştit, vom face un al patrulea loc pentru tine pe bordul Aerocului; ai dat dovadă de prea mult devotament, ca să te părăsim în momentul, care va fi poate cel mai pitoresc din raid-ul nostru în jurul lumii.

Zomba, atunci, se ridică de jos şi începu să râdă, să cânte şi să danseze o bambula îndrăcită, apoi apucând mâinile lui Raimondo i le sărută cu o adevărată frenezie.

Şi tânărul zise voios:

— Marius, Jean Bart, duceţi-vă repede la cazarmă şi lăsaţi-mi pe Zomba. Ar fi în stare, de bucurie, să danseze *bambula* pe stradă.

Marius şi Jean Bart, râzând se grăbiră să plece la cazarmă.

Locotenentul Cordier primi cu nespusă bucurie propunerea lor.

Şi nevoind să piardă timpul, se duse, împreună cu cei doi cercetaşi, direct la colonel.

Acesta, care-şi amintea frumoasa şi curajoasa lui purtare în lupta de la Se-Ho, fu vesel că-l putea recompensa şi îi acordă imediat un

concediu de o lună.

A doua zi, după ce schimbară duioase cuvinte şi îmbrăţişări de adio, Marius şi Jean Bart, în uniforma lor da cercetaşi şi locotenentul Cordier în civil, se urcară în automobil şi porniră spre Hai-Phong.

Acolo o vedetă cu motor îi conduse, împreună cu micul lor bagaj, pe bordul steamerului francez *„Le Tonkinois”,* vas de marfă şi de pasageri, care ridica ancora peste câteva ceasuri, cu destinaţia spre San Francisco. Traversarea Pacificului se făcu fără incidente şi le păru cam monotonă acelor doi tineri învăţaţi cu peripeţiile emoţionante.

La San-Francisco, unde, sosind, scoaseră un *„uf”* de uşurare, expediară o telegramă lui Carnegie punându-l pe scurt, în curent cu sosirea şi scopul veniri lor la New-York, Şi după trei ore de la debarcare urcară într-un tren de pe marea linie de drum de fier, care străbate Statele Unite de la est la vest. Câteva zile de voiaj, interesante la început, prin munţii Stâncoşi, plicticos mai apoi, prin şesuri nesfârşite, îi conduse la New-York, unde Carnegie îi primi cu adevărată afecţiune părintească.

Timp de patru zeci şi opt de ore se odihniră după acest voiaj, care, deşi normal pentru alţii, îi obosise, după cum spunea Jean Bart.

A treia zi lucrară, împreună cu locotenentul Cordier şi câţiva mecanici la remontarea *Aerocului.*

Şi când, faimosul hidroplan, nemuritorul „*Aeroc*” îşi putu lua însfârşit zborul, Marius şi Jean Bart simţiră cea mai dulce emoţie din viaţa lor.

Tot trecutul lor, încă recent, dar care din pricina numeroaselor aventuri, părea depărtat, le reveni în minte.

Se revăzură la plecarea din Italia pentru prima traversare a Atlanticului, amintindu-şi cum, din pricina unui defect al busolei, deviaseră din drumul cel bun, fără să-şi dea seama, în timpul unei furtuni pe mare şi aterizaseră pe coastele Mozambicului, pe când credeau că se găseau pe coastele orientale ale Americii.

Şi emoţionantele aventuri pe continentul negru, apoi a doua traversare de la Lisabona la New-York, cursa nebunească cu automobilul şi aeroplanul în urmărirea bandiţilor care le furaseră cele cinci milioane acordate ca premiu de Camegie pentru traversarea Atlanticului; apoi plecarea în Africa şi străbaterea continentului, aventurile înspăimântătoare şi sosirea pe continentul asiatic.

Toate acestea păreau că se materializează înaintea ochilor lor în câteva minute.

Se priviră pe când locotenentul Cordier îi observa surprins şi murmurară împreună:

— Câte lucruri am văzut pân-acum! Dar fu o emoţie de scurtă durată; şi, după trecut, se gândiră la viitorul mult mai vast.

Totul era gata: *Aerocul* alimentat cu benzină şi lada plină cu provizii

de tot felul.

Cei doi cercetaşi îmbrăţişară cu o duioşie de fii pe Carnegie, care îi iubea şi îi admira ca şi un tată; şi se urcară în *Aeroc,* Marius la volan şi Jean Bart lângă el şi locotenentul pe scăunaşul dinapoi.

Şi după ce salutară o ultimă dată pe generosul miliardar şi pe puţinii privilegiaţi admişi în incinta rezervată unda fusese remontat aeroplanul, Marius manevrând cu îndemânare făcu ca aeroplanul să-şi ia zborul în câteva minute.

În această nouă traversare a Oceanului pe calea aerului*,* ei nu căutau aventuri, scopul lor fiind să sosească la Hanoi cat mai curând posibil.

Făcură o escală la Honolulu şi se duseră de-a dreptul ia Tokio în Japonia.

În capitala Mikadoului, dezlănţuiră un entuziasm de nedescris şi trebuiră să puie toată energia ca să se sustragă de la toate recepţiile şi solemnităţile pe care înseşi guvernul japonez de pregătiseră în cinstea lor.

Fură nevoiţi să promită împăratului, care îi primi în persoană că se vor reîntoarce la Tokio în tovărăşia lui Raimondo Balsan, şeful lor.

— Nu vrem, zise Marius, să fluture în aer nici cel mai mic drapel în cinstea noastră, în absenţa lui Raimondo.

Împăratul înţelese şi dete ofiţerului crucea unuia din ordinele sale militare, iar celor doi tineri câte un ceas da aur cu diamante şi cu portretul său în email; iar un al treilea ceas îl încredinţă lui Marius pentru Raimondo.

După douăzeci şi patru de ore, plecară din nou; zburară deasupra marei Formoza, a Shanghaiului, a Chinei Orientale şi nu aterizară decât la Hanoi, în curtea cazărmii, într-o seară, pe la apusul soarelui.

Toată garnizoana era în picioare în curtea cazărmii şi populaţia se îmbulzea pe pieţele şi străzile principale ale oraşului.

Pe când locotenentul se ocupa cu gararea *Aerocului,* cei doi cercetaşi îşi făceau loc prin mulţime ca să se ducă la spital.

Dar Raimondo, însoţit de medicul şef şi de alţi medici militari şi, bineînţeles şi de Zomba, venea înaintea lor.

Întâlnirea afectuoasă se făcu în plină stradă, în mijlocul emoţiei şi entuziasmului general.

Şi cum Raimondo era pe deplin vindecat, deşi nu trecuse încă o lună completă, medicul şef consimţi să-i semneze biletul de ieşire din spital.

În aceeaşi seară, după un prânz dat de colonel şi la care participară toţi ofiţerii, cei trei tineri, putură, însfârşit, să se regăsească împreună în camera pusă la dispoziţia lor de locotenentul Cordier, în care se mai instala un pat.

Vorbiră între ei, povestind cele văzute până la două de dimineaţă,

când Raimondo, care era, ca întotdeauna, cel mai cuminte dintre toţi, le spuse ca era ora să se culce.

Marius şi Jean Bart, care cădeau de somn, nu făcură nici. o obiecţie, stingând lumina, adormiră imediat şi avură visuri pline de aventuri.

CAPITOLUL II
Spre ţara decapitaţilor

După o noapte excelentă şi după ce luară un dejun uşor, cei trei cercetaşi, lăsând lui Zomba grija de a strângă micile obiecte indispensabile, pe care le cumpărase din ordinul lui Raimondo, la Hanoi, se duseră cu locotenentul Cordier la comandantul garnizoanei, spre a studia itinerariul ce aveau să urmeze prin regiunile chineze până la cea mai curioasă şi interesantă.

Nu ştiau însă care anume avea să fie.

În timpul convalescenţei sale, Raimondo discutase despre aceasta cu ofiţerii şi cu medicii militari; iar ceilalţi doi, în timpul călătoriei, trataseră acelaş subiect cu Cordier.

Şi cum fiecare ofiţer îşi exprimase o părere proprie îi conformitate cu cele ce citise sau văzuse, nu putuseră cădea de acord.

Sperau că colonelul, de mulţi ani în Asia, îi va lămuri mai bine, cu atât mai mult cu cât îl rugaseră în acest sens.

Bătrânul ofiţer, foarte cunoscut sub numele de „Colonelul Furtună” pentru caracterul său furios de şi foarte bun, se numea în realitate Ludovic de Premorin.

Avea părul şi barbişonul alb; înalt, slab, cu o înfăţişări din cele mai aristocratice.

Primi pe cei trei cercetaşi cu cea mai desăvârşită curtenie, tratându-i ca pe fiii săi.

— Ei bine, băieţi, v-aţi gândit în cursul nopţii? Unde vreţi să vă duceţi?

— Vă mărturisesc, d-le colonel, răspunse Raimondo, n-am căzut încă de acord. Imperiul chinez e atât de vast şi e atât de puţin cunoscut, încât fiecare laudă regiunea pe care o cunoaşte mai bine.

— Deci, întrerupse Marius, aşteptăm de la dv. d-le colonel, cuvântul hotărâtor!

— Da, aprobă Jean Bart, ne vom duce acolo, unde ne veţi sfătui să ne ducem.

— Dar, pe toate pipele din lume! reluă Marius, vă rugăm, d-le colonel să nu ne trimeteţi acolo unde sunt trenuri sau tramvaie. La ce bun am mai fi părăsit Roma, străbătând Peru-ul şi Africa, dacă ne-am pomeni aici într-o ţară civilizată.

Camarazii săi îl aprobară şi colonelul râse.

— Fiţi liniştiţi, băieţi! Cred că dacă vă întoarceţi înapoi veţi fi satisfăcuţi.

— Dacă se întorc înapoi? întrebă locotenentul.

— Haide, locotenente, nu cumva ţi-e frică pentru aceşti tineri eroi? Când scapă cineva de pe stânca Se-Ho cum au scăpat ei, când ai străbătut toată Africa de la vest la est, când ai vânat tigrii în Java, când ai distrus secta strangulatorilor din Borneo, eşti în măsură să înfrunţi pe toţi chinezii din China.

— Bravo, d-le colonel! strigă Marius cu obişnuita lui surprindere.

— Aveţi perfectă dreptate, aprobă cu sânge rece Raimondo.

— Se înţelege, adăogă Jean Bart.

Pe masă, în faţa lor, era întinsă o mare hartă geografică.

— Priviţi, reluă colonelul, arătându-le cu degetul punctul în care era scris Hanoi. Voi sunteţi aici.

— Bine! zise Marius. Hanoi.

— Şi iată unde vă veţi duce...

Degetul urcă pe hartă şi se opri aproximativ în dreptul celui de-al douăzeci şi optulea paralel de latitudine sud.

Şi interlocutorii săi citiră cu glas tare:

— Provincia Se-Tchouen.

— Da. Citiţi numele principal, Capitala, o vedeţi?

Cele patru voci rostiră în acelaş timp:

— Cing-Ton.

Jean Bart, obişnuit să citească hărţile geografice, consultă scara, măsură dintr-o privire distanţa dintre Hanoi şi Cing-Ton şi zise:

— Dacă nu mă înşel, e un zbor de 1100-1200 kilometri.

— Tocmai, zise colonelul privindu-l cu admiraţie. Dar d-ta citeşti hărţile ca un vechi ofiţer de la serviciul geografie al Ministerului de război!

— Oh! zise Marius. Jean Bart nu are pereche în privinţa asta.

— Te cred, declară cu convingere colonelul.

Jean Bart, plecase capul cu modestie, roşind puţin.

— Deci, aveţi vreo 1200 kilometri. Dar, mă veţi întreba, pentru ce am ales provincia Se-Tchouen?

Nici unul nu răspunse, dar toţi priviră cu curiozitate pe colonel.

— Ei bine, iată: Ştiţi că de câteva luni, în China, sunt unele frământări revoluţionare. La Peking s-a proclamat în mod oficial Republica; dar, într-un imperiu atât de vast, cu o administraţie enorm de ramificată nu se poate instala republica ca şi când ai instala o subprefectură. Trebuie să treacă un timp infinit, poate chiar un secol până ce întreaga China să se supuie guvernului republican din capitală. În tot cazul, aţâţătorii de profesie, său ocazionalii, profită de dezordine spre a încerca crearea unor mici mandarinităţi, unor minuscule regate, sau cel puţin a unor centre de brigandaj.....

— Drăguţă ţară, pe toţi dracii!

— Provincia Se-Tchouen, în momentul acesta e printre cele mai misterios tulburate. Ştiţi ce spun ultimele ştiri?

— Ce lucru? întrebară împreună cele patru voci.

— Că în ultima lună, totalul execuţiilor capitale cunoscute în provincie a fost exact, de două mii.

— Ah! exclamă locotenentul.

— Mii de pipe! zise Marius. Dar asta înseamnă şaizeci şi şase pe zi..

— Nu tocmai, mai rămâne şi o fracţiune, rectifică Raimondo.. Sunt şaizeci şi şase de execuţii plus şase zecimi.

— Sau mai bine zis şaizeci şi şase şi şase sute şaizeci şi şase de miimi, preciză Jean Bart.

Toţi râseră, dar calculul era exact.

— Sa spunem şaizeci şi şapte, ca să avem o cifră rotundă, propuse Cordier.

— Nu, şaptezeci! zise colonelul, mai exact. Căci două mii e numărul execuţiilor cunoscute. Mai sunt încă multe ignorate, care sunt aduse la îndeplinire fără ştirea şefilor, în localităţi de al doilea rang. Ei bine, veţi înţelege că într-o ţară în care se decapitează şaptezeci de persoane pe zi, o ţară care nu e mai mare ca trei sau patru departamente franceze la un loc, trebuie să fie o groaznică frământare.

— Ce mai noutate! întrerupse fără să se gândească, Marius.

Fraza fu atât de puţin respectuoasă, încât camarazii săi şi locotenentul îl priviră, puţin cam uimiţi.

Marius înţelese că făcuse o greşeală neţinându-şi limba în frâu şi se întoarse repede la colonel, zicând:

— Vreau să spun că aveţi mare dreptate, d-le colonel!

— Bravo băiete! exclamă acesta, râzând. Ei bine. Nu mi-ar displace să ştiu exact cauzele acestor numeroase execuţii. Dacă ar fi vorba de indivizi ucişi, spânzuraţi, decapitaţi, torturaţi de plebe în timpul unor tulburări, ar fi natural, mai ales având în mentalitatea chineză. Dar ştirile spun că e vorba de procese regulate – oh! – foarte sumare, de două sau trei ore numai, urmate imediat de execuţie în piaţa publică. În fond, formele justiţiei sunt mai mult sau mai puţin respectate şi tocmai asta e ciudat.

— Dar, întrebă Raimondo, ştirile care vă sosesc nu menţionează şi motivele?

— Da, spun că executaţii au fost surprinşi furând cu mâna armată, sau sustrăgând opium, a cărui întrebuinţare prohibită în provincia Se-Tchouen, de către mandarinul rare reprezintă acolo cea mai mare autoritate. Şi se mai spune, că abundenţa populaţiei e atât de enormă, încât mandarinul n-a găsit altceva mai bun spre a calma efervescenţa, decât să procedeze la decapitări regulate, alegând spre a le face să cadă, capetele cele mai înfierbântate.

— E un mijloc radical, mii de pipe! declară Marius. Un cap tăiat, ori cât ar fi de înfierbântat, sfârşeşte prin a se răci!

— Brrr! zise Jean Bart.

Colonelul îi privi şi zise:

— Mi se pare că asta nu vă sperie.

Cei trei cercetaşi schimbară o privire, zâmbiră şi Raimondo zise:

— D-le colonel, dac-ar fi trebuit să ne speriem, dv. aţi fi ştiut-o de la început şi nu ne-aţi mai fi vorbit asta! Afară de asta avem *Aerocul* şi afară numai dacă nu ne-or captura împreună cu aparatul nostru, credem că vom şti să ne păstrăm capul pe umeri. Şi, în definitiv, ne vom duce numai ca spectatori şi nu cu să luăm parte la revoluţie.

— Crezi? întrebă Marius?

— Se înţelege, zise Jean Bart

Dar, din nou, privindu-se şiret, cei trei tineri izbucniră în râs.

Cei doi ofiţeri însă, erau gravi.

— Vă asigur, dragii mei, zise colonelul că nu trebuie să luaţi lucrurile în glumă. Acolo vă veţi expune la mari primejdii şi vă încredinţez mai curând o misiune, de cât vă ofer o distracţie. Aceea ce vă voi spune acum e aproape un secret de stat.

La aceste cuvinte figurile celor trei tineri luară o expresie serioasă şi Raimondo zise:

— În acest caz, d-le colonel, lucrurile se schimbă; nu ne mai ducem la întâmplare ci la o datorie. Vorbiţi, suntem ca şi soldaţi, ne vom supune.

— Exact! aprobă Marius.

— Foarte just! adăugase grav Jean Bart.

— Iată reluă colonelul: În momentul de faţă noi suntem în tratative cu guvernul republican din Peking pentru ca să însărcineze o misiune franceză cu organizarea armatei chineze. Autoritatea militară a acesteia ar trebui să se exercite cât mai curând, în toate provinciile vechiului imperii transformat acum, cel puţin teoreticeşte, în republică. Provincia Se-Tchouen e aceea care ne încurcă mai mult. Raporturile transmise de guvernul din Peking sunt, dacă nu mincinoase, cel puţin incomplete şi tendenţioase. De câteva zile mă gândesc că numai o misiune special m-ar putea informa în mod serios. Voiam întâi să trimit ofiţeri travestiţi în chinezi, da mi se pare mai riscat de cât de a vă trimite pe voi; căci ni numai că voi aveţi *Aerocul,* dar mai posedaţi – v-o spun fără să vă măgulesc – calităţi excepţionale în ce privea sângele rece, curajul şi îndrăzneala, pe care nu le au bărbaţi mult mai experimentaţi ca voi. Nu vă lipseşte de cât un singur lucru: cunoştinţa limbi chineze. Dar, vă voi cere – de vreme ce aţi vorbit de supunere, să mă ascultaţi fără şovăire, chiar dacă ar fi vorba de ceva contrar dorinţelor voastre.

— Vorbiţi, d-le colonel, zise cu simplicitate Raimondo.

— Chiar d-ta, Raimondo, mi-ai spus, cred, că aveaţi intenţia să puneţi în interiorul Aerocului un al patrule scaun destinat

credinciosului vostru Zomba. Ei bine, vreau să vă cer să lăsaţi pe Zomba la Hanoi unde va fi tratat ca un prinţ şi să puneţi în locul său pe ordonanţa mea anamită. Micul Hua, care cunoaşte chineza la perfecţie ca şi obiceiurile chineze, deoarece a trăit şapte ai în China; brav, credincios, blajin, inteligent şi viclean la nevoie vă va fi de mare folos. E vanitos, foarte vanitos; dar nu cred că în timpul expediţiei veţi avea să vă plângeţi de acest mic defect.

— D-le colonel, răspunse Raimondo, e, într-adevăr, un sacrificiu pe care ni-l cereţi. Zomba consideră ca o recompensă faptul de a ne întovărăşi în China. Dar, de vrea ce e vorba de interesele Franţei şi ale civilizaţiei, micile noastre preferinţe nu înseamnă nimic, Zomba va rămâi şi Hua îi va lua locul.

— Nu m-aşteptam la mai puţin din partea voastră – zise cu duioşie colonelul – deci incidentul e închis. Nu-mi mai rămâne de cât să vă dau instrucţiunile mele precise. Ascultaţi cu atenţie.

Şi timp de o oră colonelul le vorbi, explicându-le ceea ce aştepta de la dânşii, informaţiile ce trebuiau să ia, modul care trebuiau să i le comunice, chiar dacă ar fi căzut prizonieri.

Le dete apoi indicaţii geografice şi sfaturi părinteşti pline de prudenţă şi de înţelepciune.

Apoi, convorbirea redevenind generală, discutară despre ziua plecării, despre proviziile, armele şi muniţiile de luat, în rezumat de tot ce interesa expediţia.

Şi când trecură în sala de mâncare cei trei cercetaşi numai râdeau. Căci acum, călătoria prin China, le apărea sub o lumină cu totul nouă.

Tratându-i ca pe nişte adevăraţi voluntari, colonelul îi trimitea spre pericol, un pericol groaznic, dar şi spre o mare glorie, dacă misiunea lor reuşea.

Nu mai era o aventură oarecare, datorită capriciului, ci o misiune pentru triumful rasei!

După-amiază, însoţiţi de anamitul Hua, cei trei cercetaşi se duseră să facă cumpărăturile necesare.

Nu mai aveau nevoie de arme, deoarece aveau carabine, securi, baionete şi revolvere; dar îşi reînnoiră provizia de muniţii, pe care le epuizaseră în bătălia de la Se-Ho.

Cumpărară centuri-cartuşiere noii şi îşi puseră pe cap trei pălării de cercetaşi pe care le confecţiona înadins pentru ei un pălărier francez din Hanoi.

Prânziră seara la colonel şi în timpul prânzului vorbiră iarăşi despre Se-Tchouen

Anamitul Hua, care servea la masă fu autorizat de colonel să ia parte la conversaţie pentru ca cei trei cercetaşi să-şi poată da seama de bunul său simţi şi de experienţa sa.

Şi cum plecarea era fixată pentru a doua zi, se culcară de vreme,

după ce mai convorbiră câteva sferturi de oră cu locotenentul Cordier.

La răsăritul soarelui, Raimondo, Marius, Jean Bart şi Zomba, care nu-şi putea ascunde tristeţea că nu-i însoţea la Cing-Ton se duseră în curtea cazărmii, unde îi aştepta aeroplanul, care fusese scos din hangar.

Ştirea plecării nu fusese divulgată pentru ca totul să se poată face cu cea mai mare discreţie şi din ordinul colonelului, toate trupele garnizoanei fuseseră trimise în marş într-o direcţie opusă aceleia a aeroplanului.

Numai vreo şase ofiţeri, rămăseseră în cazarmă şi acum se găseau în curte.

Cei trei cercetaşi, după ce salutară pe ofiţeri şi îmbrăţişară pe colonel, nu roşiră să îmbrăţişeze pe Zomba, care abia-şi mai putea ţine lacrimile.

Anamitul Hua era deja la postul său, mândru şi triumfător. Raimondo se aşeză la volan, Marius alături de el, Jean Bart îndărătul lui, alături de Hua; şi în momentul în car colonelul, scoţându-şi chipiul cu un gest larg striga:

— În numele Franţei, căreia îi aduceţi servici şi al Italiei, patria voastră, cercetaşi, vă spun la revedere!

În momentul acela, Raimondo lansă elicea, care puse în mişcare motorul şi aeroplanul porni.

— Trăiască Italia! strigă Marius.

— Trăiască Italia! repetară toţi ofiţerii, agitând chipiurile.

Şi aeroplanul trecând peste zidul cazărmii, făcu un viraj şi ridicându-se în aer, porni spre nord, urmând o diagonala rapidă care în câteva secunde îi transportă în înălţimile atmosferei.

De altminteri, era necesar să se ridice cât mai sus deoarece pe o lungime de vreo cinci sute de kilometrii, adică aproape jumătatea parcursului, aveau să zboare deasupra unei regiuni de munţi, uneori foarte înalţi.

Şi cei trei cercetaşi simţiră în curând efectele neplăcute şi chiar periculoase ale golurilor de aer care agită un aeroplan, când acesta se găseşte la o mică înălţime deasupra munţilor şi văilor şi mai ales deasupra văilor în fundul cărora curg cursuri de apă importante.

Raimondo se urcă deci la patru mii de metri şi primele efecte fură un fel de apăsare pe piept şi un frig intens.

În contra primului inconvenient aveau baloane cu oxigen. Iar împotriva frigului aveau haine scurte, în întregime îmblănite.

Astfel se obişnuiră încetul cu încetul cu temperatura şi cu aerul ratificat din acele regiuni.

Cât pentru Hua, timp de un sfert de oră avu un violent acces de rău de mare; dar după ce respiră timp de alt sfert de ora oxigen, începu să se obişnuiască; fiind foarte energic, slab şi nervos, dar perfect

sănătos era cât se poate de rezistent. Stând alături de Jean Bart, îi urmă sfaturile şi fu în curând în măsură să suporte senzaţiile atât de noii alei acelui gen de locomoţie pe care n-o încercase nici o data până-atunci.

CAPITOLUL III
Panorama tragică

Raimondo menţinu aparatul la o viteză de două sute da kilometri pe oră.

Şi cei o mie două sute de kilometri ce despărţeau Hanoi de Cing-Ton fură acoperiţi în şase ore. Zborul fiind extraordinar de favorizat de un timp admirabil, fără nori sau vânt.

Cât pentru dirijarea aeroplanului, cercetaşi nu se preocupau, de fapt, de configuraţia terenului de dedesubtul lor; le ajungea busola. Şi aveau atâta experienţă în acest mod de a conduce aeroplanul, încât, după ce fixau punctele cardinale ale razei vânturilor, puteau zbura în linie dreaptă, rectificând deviaţiile accidentale prin simpla verificare a busolei.

Menţinându-se la patru mii de metri, cei trei tineri aviatori îşi deteră seama că ajunseseră deasupra provinciei Se-Tchouen şi probabil deasupra Cing-Tonului, când, după ce urmară linia unui vârf de munte izolat, care se vedea lămurit pe hartă, văzură cu binoclul mai multe cursuri de apă ce se întretăiau la mari distanţe; o vale adâncă în mijlocul căreia se ridica, între alte două aglomeraţii mai puţin importante, un oraş de dimensiuni considerabile; iar la nord-vest de oraş primele coline ale unui munte extrem de înalt.

Indicaţiile colonelului împreună cu acelea ale hărţii geografice nu lăsau nici o îndoială: era Cing-Tonul.

În timpul zborului cei trei cercetaşi discutaseră pe larg asupra modului de a proceda îndată ce vor fi ajuns la ţintă

Nu puteau ateriza pe un teren descoperit din vecinătatea oraşului şi nici pe vreo piaţă din interiorul acestuia.

Neştiind în ce dispoziţie se găseau indigenii, nu voiau să se expuie la un masacru imediat.

Cel mai bun lucru era să aterizeze la câţiva kilometri de oraş, într-un loc pustiu, de preferinţă pe vreun platou, sau chiar în fundul unei văi, la ora în care locuitorii satelor, fiind retraşi prin casele lor, nu-i puteau surprinde, cu alte cuvinte, îndată ce apunea soarele.

Îndată după aterizare, anamitul Hua trebuia să se ducă singur la Cing-Ton ca să cerceteze locurile şi persoanele şi să încerce să obţie o audienţă la mandarinul comandant al provinciei, numit Kuang-King, bineînţeles, dacă acesta mai era încă la putere… iar după ce va fi vorbit cu mandarinul, căruia trebuia să i se prezinte ca fiind trimis din partea unor înalte personalităţi politice din Peking – făcând dovada celor spuse cu scrisori primite de la colonel – trebuia să caute să

culeagă toate informaţiile necesare şi să vadă în ce dispoziţii se găsea mandarinul, iar apoi, să se înapoieze spre a raporta totul celor trei cercetaşi.

Acesta era planul adoptat în unanimitate.

Trebuia deci, să găsească un teren de aterizare potrivit şi care să prezinte condiţiile de izolare şi de siguranţă cerute.

Plecaţi la şase de dimineaţa din Hanoi, sosiseră la amiază.

Pe când Jean Bart scotea din lada cu provizii nişte enorme sandwich-uri cu carne şi unt şi le împărţea la fiecare, Marius şi Raimondo, continuând sa manevreze, observau terenul.

Aeroplanul se înclinase cam spre nord-vest de Cing-Ton şi depăşise prima colină; acum se găsea deasupra munţilor.

De jos aeroplanul trebuia să apară în ochii acelora care l-ar fi zărit asemenea unui vultur colosal, care descria cercuri deasupra unei prăzi.

Într-adevăr, el vira cât putea mai încet, îndreptându-se încetul cu încetul spre nord-vest.

— Mii de pipe! bombăni Marius. Munţii ăştia sunt foarte stâncoşi şi nu văd nici un platou.

— În lipsa unui platou, ar ajunge o vale circulară, al cărei fund să fie ceva mai plan.

— Ei! Mii de pipe, nu văd nimic în felul ăsta!

Pe când cercetau cu binoclul în toate direcţiile, câteşi trei muşcau cu poftă din gustoasele sandwich-uri.

Şi de abia terminase unul că Hua, care nu avea nici o experienţă în materie de aviaţie şi deci nu înţelegea mare lucru din ceea ce preocupa pe cei trei tineri şi înghiţise pe al doilea.

Jean Bart, ca întotdeauna când era vorba de explorări geografice fu primul care descoperi terenul favorabil.

— Am găsit, victorie!

— Unde? întrebară Raimondo şi Marius.

— Puţin cam spre sud, colo, îndărătul acelei înălţimi în jurul căreia am evoluat adineaori, e o platformă pietroasă care-mi pare destul de largă. Dar într-o parte se reazemă de o stâncă abruptă, iar de cealaltă e mărginită de o prăpastie adâncă. Trebuie deci să cădem exact într-un anumit punct.

— Haidem să vedem! declară Raimondo.

— Zici că e acolo? insistă Marius, arătând cu mâna spre punctul indicat de Jean Bart.

— Exact! zise acesta.

— Atunci, haidem.

Dar Raimondo executase manevra necesară, dirijând aparatul spre ridicătura indicată.

Era, în realitate o creastă stâncoasă foarte ascuţită şi ciudat

conturată. Îndărătul ei era o platformă, nu orizontală, ci foarte aplecată de la est spre vest.

Iar la nord, la est şi la vest era mărginită de bucăţi de stâncă formând cele trei laturi ale unui dreptunghi regulat; a patra latură era brusc întreruptă de gaura enormă a unei prăpastii, a cărei adâncime era imposibil de precizat.

— Da. Declară Raimondo, poziţia n-ar fi rea, căci aeroplanul ar fi mascat de stânci; iar noi am putea din înălţimea lor, să observăm în linişte oraşul şi împrejurimile, fără să fim văzuţi de locuitorii din vale.

— Eu cred – mii de pipe! – că nici o fiinţă omenească n-a mai pus piciorul pe această platformă care-mi pare inaccesibilă din toate părţile.

— Tocmai! zise Raimondo. Dar nu cred că e aşa de uşor de aterizat pe locul ăsta. Ce lungime şi ce lărgime crezi că are, Jean Bart?

— Coboară puţin şi o să vedem mai bine.

Aeroplanul coborî în spirală până la două sute de metrii deasupra platformei, care se găsea deasupra vârfului celui mai înalt din acel lanţ de munţi.

— Hm! zise Jean Bart, nu cred să aibă mai mult de doisprezece metri în lărgime şi douăzeci şi patru cel mult, în lungime.

— Deci douăzeci şi patru de metri de rulat până ce aparatul să se poată opri. Nu e prea mult; riscăm să ne sfărmăm aparatul de stâncă.

— Poţi coborî cu motorul stins, sfătui Jean Bart.

— Da, adaogă Marius şi să nu te bazezi de cât pe volan.

— Ne putem rupe roţile, răspunse Raimondo şi asta ar însemna distrugerea elicei. Apoi elanul *Aerocului* chiar fără motor, ar fi încă prea mare.

— Grea afacere, mii de pipe!

Şi cei trei cercetaşi se priviră îngrijoraţi pe când aeroplanul continua să evolueze descriind cercuri la două sute de metri deasupra micului platou.

— Dac-am mai căuta? sugeră Jean Bart. Poate c-om găsi un loc mai bun?

— Ei, replică Marius, e un sfert de oră de când căutăm şi am văzut o bucată bună de teren!…

— Nu, zise Raimondo. Cred că e mai bine s-aterizăm aici! Trebuie doar să fim atenţi şi atâta tot.

— Avantajul acestui loc, zise Jean Bart, e că putem s-aterizăm fără a mai aştepta să se înnopteze de teamă să nu fim văzuţi de cineva.

— Da! insistă Raimondo. Şi Hua se poate duce imediat la Cing-Ton, unde va sosi pe înnoptat. Ar fi minunat, căci am câştiga astfel o zi.

— Nu e un avantaj fără importanţă, reluă Jean Bart, când ne gândim că ţara e în plină fierbere şi că, de la o zi la alta, evenimentele pot schima faţa lucrurilor.

— Ei bine, eu aterizez! Dar, ar fi nostim ca după ce am trecut prin atâtea pericole prin pădurile africane, prin jungla javaneză şi dună ce am înfruntat gloanţele piraţilor, să ne rostogolim într-o prăpastie; e de ajuns ca una din roţi să se izbească de vreo piatră, ca să deviem din linia dreaptă.

— Mii de pipe! Nu prea ne dai curaj, mă faci să tremur!…

— Spun asta ca să vă demonstrez că lucrurile cele mai obişnuite, pentru noi, cum e de pildă, aterizarea *Aerocului,* prezintă tot atâta pericol ca şi o luptă în care ne-am găsit patru împotriva a o mie…

— Ştiu destul de bine asta! răspunse Marius. Moartea e pretutindeni. De pildă, la Roma, treci liniştit pe trotuar, un coş de casă îţi cade pe cap şi te-ai dus…

— În definitiv, zise Jean Bart râzând, cum pe-aici nu se găsesc coşuri de case, riscăm mai puţin de cât pe un trotuar din Roma.

— În rezumat, zise Marius, numără toate casele din Roma, numără toate coşurile care cad de pe acoperişuri în stradă şi vei vedea cu cât sunt mai numeroase primejdiile de acolo, pe când aici nu suntem expuşi decât, la unul singur.

— Două! replică Raimondo.

— Şi care, mă rog?

— Să cădem în prăpastie,

— Unu.

— … sau să ne zdrobim de stâncii.

— Două! completă Jean Bart.

— Şi acum tăcere! ordonă grav, Raimondo.

Fu o tăcere plină de îngrijorare fără teamă, dar gravă, căci tinerii în ciuda glumelor lor. Îşi dădeau perfect seama de greutatea actului ce trebuiau să săvârşească.

Raimondo studiind, în cursul câtorva evoluţii direcţia şi forţa vântului, manevră cu prudenţă.

Constată că vântul sufla în sensul pantei pe care o forma platforma şi murmură.

— Dacă aterizez în direcţia vântului şi a coastei voi fi uşor târât pe pantă şi, împinşi de vânt, avem nouă posibilităţi contra una să ne sfărâmăm craniul de peretele de stânci, sau să deviem spre prăpastie. Dar, dacă aterizez în sensul contrar vântului şi în spre urcuş, forţa curentului ne va împinge înapoi şi elanul aparatului va fi micşorat. Deci, avem nouă posibilităţi contra una să ne oprim în mod normal înainte ca elicea să atingă peretele. Principalul e, când roţile vor atinge solul, să nu deviem nici la dreapta nici la stânga. Depinde de întâmplare; nu pot şti ce voi face pe terenul acesta accidentat. O idee!

Şi, întorcându-se spre Marius şi Jean Bart, le zise?

— Luaţi ancorele şi fiţi gata să le aruncaţi pe stâncă îndată ce roţile vor atinge terenul. Veţi da drumul frânghiei, strângând din ce în ce

mai mult mâinile şi dacă, se întâmplă să deviem într-o parte sau într-alta, vă voi comanda să opriţi brusc. Fiţi atenţi, căci înainte de a da ordinul voi rosti numele aceluia, care trebuie na execute manevra. Dacă mergem prea mult spre dreapta, tu Marius vei da dramul frânghiei, dacă e spre stânga, atunci Jean Bart va executa mişcarea. M-aţi înţeles?

— Da, da. Am înţeles! ziseră ceilalţi noi împreună

— Vom îndeplini funcţia unor frâne independente, care se supun ordinului tău! zise Marius.

— Tocmai. Dar, băgaţi de seamă ca ancorele voastre să ne agaţe bine, aşa în cât să nu cedeze când, frânghia fiind întinsă, aeroplanul va opune rezistenţă.

— Bine! Bine! ziseră Marius şi Jean Bart.

Aerocul era prevăzut cu două mici ancore de oţel, uşoare de azvârlit şi prinse de câte o frânghie subţire dar solidă. Marius şi Jean Bart le desfăcură de pe peretele interior al nacelei şi se pregătiră să le arunce.

Între timp, Hua, nici nu se mişcase; afundat în scaunul său, impasibil şi liniştit, cu acel fatalism oriental care învaţă că moartea vine la ora fixată şi că e zadarnic a voi s-o înlăture, aştepta,

Când văzu că totul era gata, Raimondo se hotărî să execute manevra supremă.

Opri motorul şi lăsă ca aeroplanul să se coboare cu obişnuita lui stabilitate. După ce descrise un semicerc descendent, *Aerocul* ajunse în marginea platformei, o atinse, sări puţin în sus, recăzu, pe când, mânuind volanul cu îndemânare, Raimondo îl făcu să pornească în lungimea platformei.

Dar, îşi dete imediat seama că elanul era prea puternic şi că se va lovi eu elicea de peretele din fund,

— Dacă azvârle bine ancorele amândoi, îşi zise el şi lasă sa se desfacă frânghia, trăgând-o din ce în ce mai tare, vor încetini mişcarea în aceeaşi proporţie în stânga şi în dreapta. E foarte delicat, dar n-avem ce face. Sa încercăm. Gândi toate acestea într-un sfert de secundă, cu fulgerătoarea rapiditate a gândului în momentele critice. Şi strigă deodată:

— Luaţi scama bine! Azvârliţi amândoi deodată. Hop!

Marius şi Jean Bart erau atât de atenţi încât gestul lor fu simultan. Cele două ancore se prinseră în dreapta şi în stânga de colţurile stâncii şi în aceeaşi clipă.

Lăsară să alunece frânghiile, dar strângând mâinile din ce în ce mai tare cu riscul de-aşi jupui palmele.

Sub influenţa acelei duble frâne elanul fu înfrânat.

— Bun! strigă Raimondo, am reuşit!

— Mii de pipe! Am învins!

— Da! zise Jean Bart.

Douăzeci de secunde după aceea aeroplanul se oprea.

Vârful axei la extremitatea căreia era fixată elicea se opri la vreo treizeci de centimetri numai de peretele da stâncă.

— Bravo! Trăiască Italia! Ura! Bis! Bis! strigară câteşi trei în faţa lui Hua, absolut încremenit.

— Nu, nici un bis! declară Raimondo. Strigaţi ura, cât vreţi, dar bis, nu, căci nu ţin să reîncep o manevră care reuşeşte o dată la mie.

— Când spun *bis!* e ca să-mi exprim entuziasmul, explică Marius. Se spune totdeauna *bis,* când e cineva mulţumit, dar asta nu înseamnă că aş vrea să reînceapă primejdia; *bis* înseamnă bucuria, o bucurie îndoită; nu înţelegi?

— Oh! Tu cazi totdeauna în picioare, zise, zâmbind Jean Bart.

— Ca aeroplanul!

Vorbind, săriseră jos din nacelă, pe platforma pe care nu era nici un firicel de iarbă, nici un grăunte de praf. Partea aceea a muntelui era desigur, în continuu, măturată de vânturi, care nu lăsau să se acumuleze praful acela, în care natura găseşte totdeauna mijlocul de a strecura vreun germen.

Dar aici nu era decât stânca goală.

Prima grijă a cercetaşilor, ajutaţi de Hua, care înlocuia cu inteligenţa şi îndemânarea, lipsa de experienţă, fu să proptească solid aeroplanul la extremitatea platformei, astfel în cât să nu fie azvârlit – dacă se ridica vântul – de peretele de stâncă, sau în fundul prăpastiei.

Apoi Marius fu primul care constată că sandwich-urile, oricâte de mari nu constituiau o mâncare suficientă până la jumătatea zilei. Propuse deci s-aprindă maşina de spirt, care se găsea pe bordul *Aeroclului* şi să prepare cu proviziile din care aveau destul, un prânz suculent şi substanţial, înainte de plecarea lui Hua.

— Adoptat! ziseră Raimondo şi Jean Bart.

Atunci se auzi glasul piţigăiat al lui Hua şi aceasta fu prima oară când vorbi altfel decât în monosilabe.

— Stăpânilor, zise el, veţi mânca şi veţi bea după poftă, iar eu nu pot lua parte la prânzul dv. Mi-am hrănit îndeajuns corpul, în vreme ce pregăteaţi aterizarea, căci am mâncat trei sandwich-uri.

— Ei bine, te felicit! zise Marius.

Jean Bart zise:

— Marius te felicită, dar te asigur că lui nu i-ar fi ajuns numai trei sandwich-uri.

Hua zâmbi şi răspunse:

— Mie îmi ajunsă pentru toată ziua. Voi pleca deci spre Cing-Ton. N-am decât să cobor coasta asta a muntelui; sunt oarecare dificultăţi, dar eu sunt destul de sprinten şi de îndemânatec ca să le înving. Singura greutate mai mare e să mă cobor de pe această platformă,

care e înconjurată de prăpăstii. De partea asta e o prăpastie pe care o vedem, dar dincolo de peretele ăsta sunt altele tot atât de adânci.

— Linişteşte-te Hua, întrerupse Marius. Vom lega împreună cele două frânghii ale ancorelor şi astfel vei avea o splendidă scară, comodă, delicată, elegantă, mulţumită căreia vei putea ajunge până la acea cornişă pe care o vezi de aici şi care se termină şerpuind până-n vale.

Marius vorbind, se aplecă spre prăpastie şi arătă cornişa formală la vreo cincizeci de metri mai jos.

— Fiecare frânghie, zise Raimondo are câte patruzeci de metri. Sunt deci optzeci, mai mult chiar de cât trebuie pân-acolo.

— Da, aprobă Jean Bart.

— Să cobori nu e nimic, zise Marius. Greutatea e la urcuş; cincizeci de metri de frânghie ca să te caţări pe ea, înseamnă ceva… Dacă cel puţin ar fi o frânghie cu noduri!

— Marius, observă grav. Jean Bart, nu te mai recunosc.

— De ce?

— Pentru că în momentul ăsta eşti lipsit de imaginaţie.

— Mii de pipe! Sunt lipsit de imaginaţie eu? întrebă Marius, indignat că se punea la îndoială tocmai calitatea sa principală.

— Ba da! Hua nu are nevoie să facă nici o sforţare nici cu mâinile, nici cu braţele. Se va aşeza călare pe una din ancore şi noi, după ce vom fabrica un fel de scripete cu cele două pârghii pe care le aveau în aeroplan îl vom coborî frumos şi tot aşa îl vom urca la înapoiere.

— Mii de pipe! strigă Marius, sunt dezonorat. Jean Bart a găsit un lucru atât de simplu încât nu numai că ar fi trebuit să-mi vie imediat în minte, dar ar fi trebuit să-l ghicesc cu trei ore înainte de a fi vorbit de el.

Toţi începură să râdă şi pregătiră acel soi de ascensor ce trebuia să servească la urcarea şi coborârea lui Hua.

Cele două pârghii fură legate una peste alta de o creastă a stâncii; frânghiile după ce fură bine înnodate una de alta, fură înfăşurate în jurul lor şi după ce strânse mâinile cercetaşilor, anamitul se aşeză călare pe o ancoră.

Marius şi Raimondo îl coborâră încet în prăpastie; el însăşi, cu ajutorul unui baston solid, se ţinea departe de peretele de stâncă, iar Jean Bart, aplecat pe marginea prăpastie! supraveghea bunul mers al operaţiilor.

Când Hua puse piciorul pe corniză, Jean Bart strigă:

— Stop! A ajuns!

Restul frânghiei fu înfăşurat pe un vârf de stâncă şi Marius şi Jean Bart se apropiară şi ei ca să se uite în jos.

Şi văzură pe anamit făcându-le un salut cu mâna şi rezemat în baston, pornind pe drumul anevoios şi accidentat, care ducea în vale.

Înainte de a dispare după o cotitură, îi strigară:

— Drum bun şi să te întorci curând.

Erau liniştiţi în privinţa lui Hua.

Într-adevăr, mulţumită faptului că purta coadă după vechiul obicei chinezesc şi că vorbea perfect limba chineză, nu-l putea nimeni bănui că nu era chinez. Nu risca deci să fie recunoscut, dacă ştia să fie prudent. Şi în această privinţă ordonanţa colonelului Premorin n-avea pereche.

După plecarea lui Hua, Marius prepară un dejun pantagruelic, cu concursul lui Raimondo şi al lui Jean Bart. Şi cum n-aveau nimic de făcut până la întoarcerea lui Hua, aceasta le era o distracţie.

În locul acela izolat, unde nu riscau să fie vizitaţi nici de oameni nici de animale, puteau în toată liniştea să mănânce şi să doarmă, fără să fie ispitiţi de vreo patrulă ne vânătoare sau de vreo excursie care ar fi putut avea o influenţă dăunătoare asupra situaţiei lor actuale. Mâncară deci şi băură, priviră norii albi, cenuşii şi coloraţi în roşu când soarele dispăru îndărătul munţilor şi în curând se făcu noapte.

Temperatura pe acel platou care trebuia să fie la vreo 2000 de metri deasupra nivelului mării era foarte rece.

Din fericire, pe lângă hainele groase, mai aveau şi paturi călduroase, în care se înfăşurară, culcându-se în colţul cel mai apărat.

Visară cu ochii deschişi, privind cerul înstelat şi şedeau aşa nemişcaţi şi tăcuţi de o jumătate de oră, când, deodată, li se păru că cerul se înroşeşte în partea dinspre vale.

Şi cum partea aceea era la răsărit şi nu la apus, iar pe de altă parte soarele apusese de mult, reflexul acela roşiatic nu putea fi decât ceva accidental, iar nu un fenomen natura.

— Dar asta, zise Marius, ce-o mai fi?

Şi se ridică, dându-şi la o parte pătura şi, urmat de ceilalţi doi care îl imitaseră, începură să se urce pe stâncă.

Abia ajunseră în vârf şi scoaseră un strigăt de uimire în faţa spectacolului ce se desfăşura înaintea ochilor lor.

Era într-adevăr ceva uimitor. Oraşul Cing-Ton se recunoştea, în mijlocul văii, după miile de puncte luminoase.

Dar, în jurul lui. După un spaţiu circular de întunerec, era o succesiune aproape neîntreruptă de flăcări imense, care trebuiau să fie enorme ca să se vadă atât de bine de la o distanţă ca aceea.

— Mii de pipe, dar ard desigur sate.

— Fără îndoială! zise Raimondo.

— Sate? exclamă Jean Bart. Dar atunci sunt cel puţin vreo treizeci! Numărând focarele care se văd în jurul oraşului.

— Treizeci şi două, exact! zise Raimondo.

— Ascultaţi! Ascultaţi! zise Marius.

Câte şi trei ţintiră urechile şi li se păru că din imensa vale se ridică

un zgomot surd.

La o răbufneală de vânt din partea aceea, zgomotul se auzi desluşit.

În acelaş moment, se auziră detunături surde, care nu mai lăsau nici o îndoială.

— Se bat acolo, ard, se ucid, exclamă Raimondo cu oroare.

Şi oroarea aceea era îndreptăţită, căci nimic nu era mai tragic ca acea panoramă fantastică.

Acele focuri imense în mijlocul nopţii evocau măceluri sângeroase din pricina culoarei roşii a flăcărilor violente.

Desigur sufla un vânt puternic de la un capăt al altuia al văii, dar foarte aproape de pământ, căci uneori tinerii vedeau o masă de flăcări trecând prin aer şi căzând mai departe, unde se forma alt focar.

În acelaş timp vuietul şi detunăturile făceau un zgomot pe care imaginaţia îl făcea să pară şi mai mare.

Colo, în fundul acelei văi misterioase, se petreceau desigur lucruri grozave.

— Oh! exclamă Marius, ce rău îmi pare că nu sunt acolo cu carabina şi cu browning-ul meu.

— Dar mie! ziseră ceilalţi doi.

Invidiau acum pe Hua care să găsea în plin centru al revoluţiei.

Şi cum câteşi trei avuseseră acelaş gând, Raimondo zise:

— Îi invidiem norocul, dar cine ştie ce i se poate întâmpla, dacă nu i s-o fi întâmplat chiar vreo nenorocire în iadul acela.

— Chiar aşa, zise Marius: cu toată înfăţişarea lui de chinez căci chinezii de colo jos se bat. Dacă se găsesc în plină bătaie, riscă să fie lovit, indiferent şi de prieteni şi de duşmani.

Şi cei trei tineri tăcură, cuprinşi de îngrijorare.

Dar, Jean Bart voi să-i liniştească atât pentru dânşii cât şi pentru el însăşi:

— Nu uitaţi că Hua e extrem de prudent, că poate nici n-a sosit la Cing-Ton şi că priveliştea incendiului, urletele şi detunăturile, trebuie să-l fi vestit, înainte de a fi ajuns în fundul văii. Se va opri, sau va înainta cu cea mai mare prudenţă.

— Da, ai dreptate, zise Raimondo, desigur că aşa s-a întâmplat.

— O! Mii de pipe! De s-ar întoarce mai curând.

— În tot cazul, observă Raimondo, cred că nici voi, nici eu, nu vom avea răbdare s-aşteptăm stând locului.

— Nu, desigur! Şi dacă peste patruzeci şi opt de ore nu s-a întors încă, propuse milanezul, aşi fi de părere s-o ştergem de-aici.

— Staţi, ce Dumnezeu! protestă Jean Bart nu vă mai montaţi capul amândoi! Puţin calm! Unde vreţi să mergem şi ce dracu’ a vreţi să facem, când nu ştiu o boabă chinezească? Şi când ştim c-ar fi deajuns ca un individ să dea alarma ca să ne pomenim în spinare cu o ceată

însetată de delicte şi de sânge. Gândiţi-vă că în ţara asta, care e în plină revoluţie, străinii sunt în mai mare primejdie de cât indigenii. Dacă colonelul ne-a dat pe Hua cu recomandaţia de a-l atribui un rol cu mult superior poziţiei sale sociale faţă de noi, a făcut-o din pricină că ştia foarte bine c singuri n-ara fi putut obţine informaţiile trebuincioase.

Fără îndoială că cu armele noastre şi cu experienţa ce avem în acest gen de întreprinderi ne-ara putea sustrage pericolului, dar nu e vorba numai să nu fim prinşi sau ucişi, ci mai ales de a obţine informaţiile de care are nevoie colonelul şi de a i le aduce.

— Nu uitaţi în definitiv, că cuvântul de ordine e: Nu la întâmplare, ci în misiune!

Aceste cuvinte, curajoase şi înţelepte în acelaş timp, inspirate de un extrem bun simţ şi de perceperea netă a datoriei, făcură o profundă impresie asupra lui Raimondo şi a lui Marius.

După un moment de tăcere, Raimondo relua.

— Ai dreptate, Jean Bart. Eram nebuni adineaori, vrând să mergem la Cing-Ton. Trebuie s-aşteptăm întoarcerea lui Hua.

— Tocmai, confirmă Marius; şi apoi, Hua îşi da seama de importanţa misiunii sale întocmai ca şi noi. Va face deci tot posibilul ca să nu fie prins şi spre a ne aduce cu orice preţ informaţiile pe care le va fi putut obţine chiar dacă n-a reuşit să vadă pe mandarin.

După acel schimb de păreri, tăcură mai multe minute privind ca hipnotizaţi tragica panoramă.

Flăcările imense şi îndepărtate, se deplasau şi dispăreau dintr-un loc spre a reapare brusc într-altul.

Era vădit că incendiatorii, după ce distruseseră aglomeraţii de construcţii, propagau incendiul în alte locuri.

Aceasta dură toată noaptea.

Când se iviră zorile flăcările se înteţiră ca şi când incendiatorii şi devastatorii ar fi voit să termine cu o extremă violenţă; apoi focarele se stinseră încetul cu încetul, astfel că pe la zece de dimineaţa, nu se mai vedeau decât coloane de fum ce se înălţau spre cerul fără nori.

Cercetaşii, care priviseră toată noaptea, îşi întoarseră privirile de la tragicul spectacol când incendiul fu definitiv stins.

Şi cum platforma pe care se găseau era inaccesibilă, iar pe de altă parte anamitul nu putea să se înapoieze înainte de amiază, nici chiar dacă s-ar fi întors fără să fi intrat în oraş, cercetaşii se gândiră că puteau profita de siguranţa în care se aflau, spre a se odihni însfârşit.

Şi dormiră mai multe ceasuri. Marius fu primul care se deşteptă: se uită la ceas şi constată că erau orele două după amiază şi fiindcă simţea că-i ie foame, se apucă să pregătească mâncarea fără a-şi mai deştepta prietenii.

Când totul fu gata, îi trezi şi după ce se spălară puţin cu apa din

rezervorul *Aerocului*, începură să mănânce cu poftă.

CAPITOLUL IV
Mandarinul roşu

Trecură două zile fără ca nimic să fi turburat monotonia existenţei celor trei tineri, care aşteptau din ce în ce mai îngrijoraţi pe Hua.

La sfârşitul celei de-a doua zile, începură să se teamă să nu fi fost cumva rănit, prins, sau ucis în cursul tragediei la care asistaseră de departe.

— În definitiv, zise Raimondo, în seara aceea pe când se pregăteau de culcare, sunt exact cincizeci şi opt de ora de când a plecat Hua,

După calculele făcute chiar de dânsul îi trebuiau a aproximativ zece ore ca s-ajungă ia Cing-Ton, zece ore ca în se înapoieze, ceea ce face douăzeci; i-au mai rămas treizeci de ore ca să stea în oraş. Mi se pare că era suficient pentru ceea ce avea de făcut

— Mii de pipe! Ar fi un adevărat nenoroc să dăm greş chiar de la început.

— Chiar aşa, zise Jean Bart. Dar nu e nici un remediu.

sandwich-uri Oricare ar fi soarta lui Hua; ori ce i s-ar fi întâmplat la Cing-Ton. E absolut imposibil să-i dăm vreun ajutor, sau a ne informăm despre ceea ce i s-a întâmplat. Ducându-ne în oraş în situaţia de faţă ar însemna să ne ducem la moarte în mod stupid şi n-ar folosi nimănui. Cred că nu mai e nevoie să vă repet raţionamentul pe care vi l-am făcut azi şi pe care l-aţi aprobat şi voi.

— Da, da! afirmă Raimondo. M-am gândit şi eu mult asupra celor ce ne-ai spus şi am văzut că ai perfectă dreptate.

— Dar – mii de pipe! – fără să intrăm în Cing-Ton putem totuşi să ne plimbăm pe deasupra oraşului. Cine ştie, poate vom vedea lucruri care să ne dea vreo idee asupra acţiunei pe care am mai putea-o întreprinde, dacă nu în interesul lui Hua, care la urma urmelor e un soldat azvârlit în luptă, cel puţin în folosul misiunii ce ni s-a încredinţat.

— Asta e altceva şi simt de părerea ta, Marius.

Raimondo zise:

— Cred şi eu că putem zbura deasupra oraşului, examinându-l sub toate aspectele; ne vom da seama, pe cât va fi posibil, de ceea ce s-a întâmplat şi de ceea ce se mai petrece încă acolo şi astfel vom obţine totuşi oarecare informaţii.

— Atunci, ne-am înţeles! Haidem cu aeroplanul pe deasupra Cing-Tonului. Dar când?

— Iată partea grea a chestiunii, reluă Raimondo. Când a plecat Hua ne-a vestit că absenţa lui ar putea să dureze chiar o săptămână.

— Da, în caz când ar putea intra în tratative serioase pentru care i-ar trebui mai mult timp.

Dar, Jean Bart întrerupse pe milanez:

— Dar toate astea nu schimbă nimic. Faptul că în timpul ăsta s-au produs acele incendii nu dovedeşte că Hua a fost victima vreunui atentat. Deci trebuie să-l aşteptăm opt zile.

— Mii de pipe! Să stăm aici opt zile şi să privim muştele care nu sunt, să îngheţăm noaptea şi să ne prăjim

— Ştii foarte bine, îl mustră Raimondo, că datoria unul soldat nu constă numai în a se risca într-o luptă; mai are şi altă datorie mult mai grea: să stea nemişcat, cu arma la picior, aşteptând momentul. Dacă momentul acesta vina după o oră sau o săptămână, chestiunea rămâne totdeauna aceeaşi. Şi, să fim mulţumiţi, că aici nu suntem expuşi la nici unul din acele pericole care pândesc pe soldaţi, când treime să reziste zile întregi fără să lupte sub ploaia de gloanţe.

Cei doi tineri cercetaşi, izbiţi de cuvintele grave ale şefului lor, ziseră salutând.

— Căpitane, aveţi dreptate!

— Numai că oricâtă dreptate ai avea, adăogă Marius, nu împiedică faptul că va trebui să petrecem aici cea mai oribilă săptămână prin care am trecut vreodată. A te bate cu oamenii, cu tigrii, cu elementele dezlănţuite e desigur primejdios; dar în definitiv e o ocupaţie, care distrează, care pasionează! Dar să stai opt zile fără să faci altceva decât să priveşti munţii ăştia nesăraţi, văile astea insipide, cerul ăsta idiot, e într-adevăr, mai puţin interesant. Dac-am avea cel puţin o bibliotecă am putea citi; dar am fost aşa de zăpăciţi încât am uitat să cumpărăm la Hanoi toate numerele din „*Corsarul submarin*” pe care nu le-am citit încă.

Această glumă făcu pe camarazi să râdă, dar nu schimbă câtuşi de puţin situaţia. Trebuiau să aştepte şi aşteptară.

Noaptea trecu liniştită; ziua următoare fu tot atât de monotonă; era a treia. Înc-o noapte şi înc-o zi.

Şi a patra fu cea mai înspăimântătoare, căci de dimineaţă începu o ploaie torenţială care dură până la apusul soarelui.

Fură nevoiţi să se adăpostească în nacela *Aerocului* sub parbriz. Acolo nu erau udaţi de apă, dar erau închişi într-un spaţiu îngust în care abia se puteau mişca şi fără altă distracţie decât să privească enormele picături de apă căzând în jurul lor cu o răpăială asurzitoare.

Soarele era invizibil, totuşi după întunericul care începea să se lase şi după ora care o arată ceasornicul, cei trei cercetaşi socotiră că ploaia va înceta în curând, cum se întâmplă uneori, după apusul soarelui.

Într-adevăr, la ora la care soarele trebuia să dispară îndărătul munţilor, picăturile, începură să se rărească, nori se împrăştiară şi

apărură câteva fâşii de cer albastru. După un sfert de oră ploaia încetă.

— A! Mii de pipe! Era şi timpul! Numai de n-ar mai începe şi mâine!

— Şi mai ales la noapte! adaogă Raimondo.

— Şi-acum să ne mai dezmorţim picioarele, zise Jean Bart.

Şi sări jos din nacelă.

Ceilalţi doi îl urmară imediat şi luându-se de mână începură să danseze pe platformă o horă îndrăcită, ţipând cât îi ţinea gura.

Aceea manifestaţie de bucurie însemna oare că nu-şi dădea seama de primejdia pe care o înfrunta Hua? Nici de cum.

În realitate, în cursul acelei interminabile zile de ploaie vorbiseră de dânsul şi ajunseseră la concluzia că se puteau încrede orbeşte în el. Nu se mai gândeau că s-ar fi putut să fi căzut victimă vreunui atentat.

Absenţa lui, oricât de lungă, era desigur în favoarea planului lor, desigur, că aflase lucruri importante.

Iată ce schimbare radicală poate suferi spiritul omenesc încât să vadă în bine tocmai ceea ce cu puţin mai înainte i se părea un rău iremediabil.

Repetau pentru a douăzeci şi cincea oară refrenul lor, când fură întrerupţi de un strigăt care-i făcu să rămâie în poziţia în care se găseau, adică cu mâinile ridicate deasupra capetelor.

Şi rămaseră o clipă aşa până ce se auzi al doilea strigăt. Atunci încetară de a mai face copilării.

— E Hua! declară Raimondo.

— Desigur! afirmă Marius.

Jean Bart nu zise nimic, el se plecă repede pe marginea prăpăstiei.

Şi, la ultimele raze ale soarelui îi fu uşor să recunoască pe Hua în picioare pe cornişa de pe peretele prăpastiei.

— Repede, ancora şi frânghiile, strigă el.

Raimondo şi Marius se şi apucaseră să desfacă frânghia şi aplecându-se strigară şi ei bunului anamit:

— Bună ziua Hua!

— Bună ziua! răspunse de jos anamitul, cu ciudatul lui accent.

Ancora fu lăsată repede şi îndată ce Hua se aşeză călare pe ea, începură să tragă cu precauţiune frânghia de care era legată.

Trei minute după aceea, anamitul strângea cu putere mâinile ce i se întindeau.

— Ştiri! Ştiri! urlară cei trei băieţi!

— Am! răspunse el, zâmbind. Dar, mai întâi daţi-mi să mănânc şi să beau; sunt douăsprezece ore de când n-am mâncat şi n-am întâlnit nici un pârâu în cale.

— Bun! Bun! Vine!… răspunse Marius, repezindu-se la Jada cu provizii.

Resturile mesei de seară fură elegant aşezate pe o farfurie de

tinichea şi oferite lui Hua, care se aşezase jos.

Raimondo aduse un bidon cu apă şi Jean Bart altul; Marius tăia pâinea în bucăţele mici şi i le prezenta una câte una lui Hua, care era încântat de atâtea atenţii.

Ba chiar, Marius da dovadă de atâta entuziasm încât de vreo câteva ori riscă să-l înece, dar ceilalţi doi cercetaşi aveau grijă să-i dea să bea în momentele critice, salvându-l astfel de la moarte.

Când, însfârşit, farfuria fu golită şi ordonanţa colonelului se declară satisfăcută, cei trei tineri, de comun acord, îi deteră un răgaz de cinci minute, ca să se repauzeze, după atâta osteneală, fumând o ţigară. Între timp, îl priveau căutând să-şi stăpânească curiozitatea.

S-aşteptau poate la un discurs lung. Dar se înşelau.

Dacă Hua însă, cu obişnuitul lui laconism, vorbi puţin, în compensaţie spuse multe lucruri.

— Ei bine, întrebă Raimondo, ce ai văzut?

— Incendii, aprinse de oamenii mandarinului Kuang-King. Toate sătuleţele din jurul oraşului au fost distruse şi locuitorii măcelăriţi.

Kuang-King găseşte că erau prea mulţi oameni în jurul oraşului. Şi cum locuitorii din împrejurimi făceau aproape toţi parte dintr-o asociaţie adversară puterii mandarinului, acesta pentru a distruge opoziţia, s-a gândit că era mai bine să distrugă de-a dreptul pe indivizi şi locuinţele lor.

— Foarte drăguţ acest Kuang-King, observă Raimondo.

Hua reluă, impasibil:

— Am văzut pe Mandarin. M-a primit bine. E un om în puterea vârstei şi foarte amabil. Am vorbit mult. E absolut de părere că intervenţia ofiţerilor francezi în organizaţia militară a Chinei va avea efecte excelente; în ceea ce-l priveşte, el acceptă să încredinţeze instrucţia militară a forţelor din provincia aceasta unui ofiţer francez, cu condiţia însă ca autorităţile militare franceze să facă să i se recunoască mandarinatul de către guvernul din Peking.

— Asta e treaba colonelului Premorin, întrerupse Marius.

— Asta am spus şi eu; şi fiindcă m-a întrebat cum am ajuns în provincia Se-Tchouen şi mai ales în oraşul Cing-Ton, i-am spus adevărul. A auzit vorbindu-se de dv. pe secretarul său, care îi citeşti în fiecare dimineaţă ziarele franceze ce-i sunt aduse de curieri speciali de la Peking.

— Dar atunci, acest Kuang-King e un om instruit, exclamă Jean Bart. Ştie deci franţuzeşte?

— Foarte bine! Mă pot lăuda că ştiu destul de bine franţuzeşte eu, care sunt anamit, dar el care e chinez ştie şi mai bine decât mine.

— Continuă, zise Jean Bart.

— Kuang-King a manifestat atâta admiraţie pentru dv. şi dorinţă de a vă vedea, încât i-am promis vizita dv. Nu cred că i-am promis prea

mult; şi pe de altă parte sunt convins că vizita dv. l-ar onora atâta, iar venirea aeroplanului i-ar mări atât prestigiul faţă de populaţie încât veţi avea într-însul un mare sprijinitor al intereselor franceze.

— Atunci ne aşteptă? întrebă Raimondo.

— Da, vă aşteaptă şi vrea să vă copleşească cu onoruri Cred că-l puteţi vizita şi apoi, să mă lăsaţi singur cu el ca să i vorbesc în interesul chestiunilor ce ne preocupă; iar pe când dv. vă veţi duce să raportaţi colonelului, eu îi voi da mandarinului sfaturi în sensul că să-şi trimită emisari la Peking, ceea ce ar contribui mult la facilitarea negocierilor generale.

— Toate astea, sunt foarte juste! Şi, mii de pipe! După ce am făcut pe soldaţii, vom face acum pe diplomaţii.

Cei trei cercetaşi nu se îngâmfau de orgoliu, căci renumele ce-şi câştigaseră nu-i făcuse să-şi piardă modestia

Şi se gândiră că ceea ce-l făcea pe Kuang-King să insiste să-i vadă era dorinţa de a vedea aeroplanul şi de a arăta supuşilor săi că era un mandarin puternic deoarece veneau să-l viziteze până şi aviatorii.

Vai! Hua atât de şiret, cei trei cercetaşi atât de experimentaţi şi de prudenţi, chiar în bravura lor, nu presimţeau în invitaţia lui Kuang-King cea mai primejdioasă cursă, cea mai neagră perfidie.

Şi după ce obţinură de la laconicul Hua numeroase amănunte cu privire la oraş, la mandarin şi la cauzele revoluţiei, hotărâră să se odihnească.

Înainte de a adormi, cei trei cercetaşi se gândiră la ciudăţenia acelui imperiu chinezesc în care provincia Se-Tchouen era unul din centrele cele mai tipice.

După informaţiile lui Hua, provincia nu era în revoluţie. În realitate mandarinul Kuang-King, favoritul vechiului guvern imperial, nu voia să fie destituit de actualul regim republican.

Astfel, pe când rămânea la postul sau, apărat de trupe care-i erau credincioase, fiindcă le încărcase de onoruri şi de bogăţii şi trimiţând, în acelaş timp, scrisori de supunere guvernului central, căuta cu înverşunare pe toţi chinezii partizani – sau presupuşi ca atare – regimului actual şi punea imediat să le taie capul.

După o lună de astfel de dictatură nu mai era în toată provincia nici un individ partizan al republicii.

Toţi locuitorii, după o lună de execuţii, puteau fi consideraţi mai curând ca supuşii lui Kuang-King, devenit un fel de rege, decât cetăţeni ai republicii chineze.

Se cunoştea imediat omul setos de sânge, feroce, ambiţios şi fără scrupule în acel individ, care făcea să cadă capetele şi să ardă satele, să se masacreze femeile şi copiii spre a-şi păstra postul de mandarin în acea provincie, sub oricare regim politic!

Dar, era um om puternic şi deşi era de sperat că va fi pedepsit într-

o zi pentru toate delictele sale politice, trebuia pentru un moment să şi-l facă prieten, deoarece dispunea de foarte mult trupe şi ar fi putut să atragă de partea sa şi pe alţi mandarini din provinciile limitrofe, menţinând până la moarte – şi chiar dincolo de moarte dacă succesorul l-ar fi imitat – o stare revoluţionară de dezordine şi de anarhie economică şi socială în toată China.

Cei trei cercetaşi îşi dau seama că ar face un imens serviciu cauzei civilizaţiei dac-ar fi reuşit să facă din acel Kuang-King, un om devotat intereselor reprezentate de guvernul francez de acord cu cel din Peking.

Iată de ce, cu toată îndoiala pe care le-o sugera spiritul pătrunzător, nu ezitară să primească invitaţia.

Şi, după o noapte de repaus, se pregătiră a doua zi ea părăsească platoul.

Dar, pe când împachetau toate lucrurile scoase din nacela *Aerocului,* nici unul din el nu vorbea, nici chiar Marius. Şi figurile lor exprimau un fel de nesiguranţă şi de nemulţumire chiar.

— Ei bine! Mii de pipe! izbucni deodată Marius. Nu pot înghiţi şi pace. Suntem nişte idioţi.

Brusc Raimondo şi Marius se opriră din lucru; iar Hua se întoarse şi el, curios.

— Da, suntem nişte idioţi, mii de pipe? Nu e cu putinţă să facem idioţenia să ne ducem ca sa ne aruncăm în braţele acelui mandarin, căruia, în definitiv, îi cunoaştem numai vorbele, nu şi intenţiile secrete.

— Vorbeşte, vorbeşte! răspunse, grav, Raimondo. Exprimi tocmai gândul meu.

— Şi pe al meu, adaogă Jean Bart.

— O! Ştiam eu bine că voi îl aveaţi colea! Şi cu un gest de triumf, Marius arătă capul.

Apoi continuă, violent:

— Hua şi tu te gândeai azi noapte! Te-am auzit mereu oftând şi mişcându-te fără să dormi. După cum nu dormeam nici eu. Ce crezi tu de mandarin?

— Stăpânilor, cred că nu trebuie să refuzăm un lucru care pare bun, dar că trebuie să ne pregătim împotriva ceea ce poate fi rău.

— E chiar aşa, zise Marius, ceva vag şi precis în acelaş timp. Ei bine! Trebuie să mergem la Cing-Ton. Dar să mergem fără aeroplan. Ducându-ne cu aeroplanul ar însemna să azvârlim singurul nostru mijloc de salvare în mâinile unui om, care e, poate, un duşman.

Lăsând *Aerocul* într-un loc necunoscut de toţi, de oarece Hua i-a dat mandarinului indicaţii false asupra aterizării noastre, înseamnă să ne rezervăm în caz de pericol o resursă supremă ca să putem părăsi acest focar de măceluri şi de incendii.

— Exact! afirmă Raimondo.

— Incontestabil, zise Jean Bart. Dar, dacă mandarinul ne întreabă de ce n-am venit cu aeroplanul, ce răspundem?

— Foarte uşor! Vom spune că nu mai avem benzină din pricina unei avarii a rezervorului şi că-l rugăm să ne dea nişte oameni care să ne transporte benzina.

— Crezi că se găseşte la Cing-Ton? întrerupse Raimondo.

— Nu cred. Va fi un simplu pretext, mulţumită căruia ne vom putea convinge de sinceritatea şi de lealitatea acestui Kuang-King. Şi cum ne va răspunde că benzina e necunoscută la Cing-Ton, îi vom spune: Nu face nimic, trimiteţi pe cineva să ne aducă de la Peking; între timp vom aştepta în casa dvs., mijlocul de a alimenta aeroplanul şi de a vă demonstra cum zboară. Astfel vom avea tot timpul să culegem informaţiile necesare şi să ne gândim la ceea ce e mai bine să facem.

— Dacă Kuang-King e sincer şi leal vom aştepta să ne aducă benzina, care va completa rezerva noastră şi vom arăta mandarinului aeroplanul, fără a ne urca însă în interiorul oraşului, ci într-un loc în care să ne fie uşor de a evita cursa, dacă ni s-ar întinde vreuna; şi dacă, dimpotrivă, nu suntem siguri de intenţia lui Kuang-King şi avem motive să ne îndoim de sinceritatea sa, ei bine, atunci vom profita de cel dintâi prilej şi vom pleca fără a mai aştepta benzina.

Toate acestea erau atât de raţionale şi de prudente încât păreau spuse de Jean Bart, iar nu de Marius.

Căci în acest trio, când era vorba de o propunere înţeleaptă ea venea totdeauna de la Jean Bart, pe când Marius avea monopolul procedeelor temerare, iar Raimondo servea de arbitru, restabilind echilibrul între amândoi.

Dar, cum azi venea din partea lui Marius, avea mai multă greutate. Fu deci aprobată în unanimitate, fără discuţie; şi în loc să pregătească *Aerocul* de plecare, luară, dimpotrivă, toate precauţiunile ca aparatul să poată rămâne pe platformă, fără nici un pericol, până la întoarcerea lor.

— Să luăm seama acum, zise Marius, când prima parte a operaţiilor fu terminată – să pregătim o înapoiere uşoară pentru cazul, în care am fi constrânşi să venim aici, nu singuri, ci urmaţi de oamenii lui Kuang-King. Nu e nevoie să le dăm prilejul să ne împuşte de jos, po când noi ne vom căţăra pe frânghie. Trebuie deci, să căutăm de partea cealaltă a platformei, îndărătul acelei creste, altă cale de coborât şi să lăsăm să atârne frânghia cu care să ne urcăm de partea aceia.

— Ai dreptate, zise Raimondo.

Şi repede, câteşi patru escaladară creasta, examinând de acolo sus cealaltă parte a muntelui.

Era mai puţin dreaptă şi mai puţin repede ca cealaltă,

— Să ne coborâm pe-aici, zise Raimondo.

— Bine, mii de pipe!

— Nu văd nici un inconvenient, adaogă Jean Bart. Dimpotrivă, sunt chiar avantaje.

Hua fu şi el de aceiaşi părere; şi după ce-şi puseră pe umeri carabina, centura cartuşieră la brâu, înarmându-se din cap până-n picioare, Hua, în aparenţă mai puţin de cât ei, dar cu un teribil pumnal ascuns în cutele hainei, părăsiră platforma spre a coborî de-a lungul peretelui de stâncă. Se foloseau de frânghiile ancorelor, lăsate în partea asta.

Constatară că, frânghia care le folosea mult la coborâre, avea să le fie şi mai folositoare la urcare, dar chiar şi fără frânghie, ascensiunea era mai uşoară de cât pe partea pe unde se urcase Hua.

Ajunseră în fundul unei râpe care îndreptându-se spre est, se unea cu cea de pe versantul opus.

După şase ore ajunseră la locul incendiilor, care erau cele mai depărtate de oraş.

Spectacolul ruinelor îi revoltă, inspirându-le contra mandarinului sentimente cu totul deosebite de acelea suscitate de povestirea puţin cam optimistă a lui Hua.

— Cred, zise Jean Bart, c-am face bine să ne ferim de un om capabil de asemenea cruzimi faţă de nişte fiinţe vinovate numai de a nu împărtăşi ideile sale politice, un astfel de individ nu-mi inspiră prea mare încredere.

— Mii de pie! Nici mie!

— Vom fi prudenţi! sugeră Raimondo, dar dacă va fi nevoie să dăm din mâini, suntem totdeauna gata! şi bătu peste teaca revolverului.

— Bineînţeles – mii de pipe!

Dar Jean Bart încruntă fruntea. Se gândea poate că armele extrem de folositoare în câmp liber, nu puteau servi la nimic într-o cameră, de pildă, unde ar fi fost închişi.

Dar, nu folosea la nimic să-şi dea pe faţă acum acele gânduri şi Jean Bart care nu vorbea niciodată fără să reflecteze, le păstră pentru sine.

CAPITOLUL V
A sosit ambasadorul!

După patru ore ajunseră la porţile Cing-Tonului.

Poarta în faţa căreia sosiră şi care se găsea în mijlociii unui zid înalt şi crenelat, era aproape reproducerea exactă – deşi în proporţii mai reduse – a celebrei porţi a palatului imperial din Peking, compusă dintr-o bază în care erau trei mari deschizături şi dintr-o parte superioară sculptată.

Jean Bart explică tovarăşilor săi cele ce ştia despre această poartă, iar Hua, confirmă spusele sale, deoarece fusese în capitala fostului imperiu chinez.

În momentul în care erau să treacă pe sub arcada principală, fură opriţi de o santinelă. Spre marea uimire a cercetaşilor era îmbrăcată europeneşte.

— Mii de pipe! Toţi soldaţii chinezi sunt îmbrăcaţi aşa? Eu credeam că poartă încă tunica lungă şi pantalonii largi.

— În multe provincii, poartă, într-adevăr vechiul costum chinez, dar în acelea în care mandarinul e mai civilizat, se îmbracă europeneşte şi mai ales acolo unde sunt mai mulţi bani, trupele chineze sunt îmbrăcate aproape ca cele japoneze.

Şi Hua, înaintând spre santinelă îi arătă o hârtie pe care o scosese din haină. Acesta purta o pecete bine cunoscută de santinela, era aceea a puternicului mandarin Kuang-King.

Santinela ridică baioneta, sărută marginea hârtiei şi se dete la o parte.

Ceremonia se repetă din zece în zece paşi până ce ajunseră sub bolta porţii monumentale. Ultimul militar căruia Hua îi arătă hârtia, era un ofiţer, judecând după sabia şi după galoanele care-i împodobeau mâniile.

Cing-Ton, asemenea majorităţii oraşelor chinezeşti, se compunea din o mulţime de căsuţe înconjurate de câte o grădină; adeseori acoperişurile foarte joase dispăreau sub frunzişuri.

Se vedeau numeroase edificii, care întreceau în înălţime arborii şi acelea erau pagode, sau palate oficiale.

Urmară o stradă dreaptă, unde cei trei cercetaşi stârniră atâta curiozitate în cât în curând fură urmaţi de o mulţime numeroasă. Dar lumea aceasta sta la o distanţa respectabilă, probabil din pricina biletului de liberă trecere pe care Hua îl ţinea astfel ca să fie văzut de toţi.

Şi astfel cei trei cercetaşi putură străbate jumătate oraşul fără să

fie supăraţi de nimeni.

Dar când ajunseră în dreptul unor ziduri crenelate, nimeni nu mai îndrăzni să-i urmeze.

Îndărătul lor se înălţau arbori printre ale căror frunziş se zărea acoperişurile cu colţurile curbate ale unui edificiu în adevăratul stil chinezesc

Unul din acele edificii cu şase etaje ce se vedeau deasupra arborilor avea un aspect extraordinar.

Fiecare etaj părea o pălărie chinezească din opt bucăţi, ale cărei margini se ridicau în sus în cele opt colţuri. Şi toate aceste acoperişuri erau împodobite cu mozaicuri albastre şi verzi pe când vârfurile de la colţuri erau aurite.

În vârful acelei ciudate construcţiuni se ridica un fel de vas de majolică, de formă lunguiaţă care avea probabil mai mulţi metri înălţime şi din care ieşea, un imens trofeu de penajuri imense în care scânteiau bucăţele de sticlă de toate culorile, tăiate în formă de diamante.

— Ce e asta? întrebă Raimondo pe anamit.

— E pagoda particulară a mandarinului Kuang-King.

Şi acele construcţiuni răspândite printre arbori sunt diversele corpuri, care formează palatul său.

— Mii de pipe! Frumoasă locuinţă are mandarinul ăsta!

— O! Asta nu e nimic. Veţi vedea înăuntru ce bogăţii are. Gândiţi-vă că acest mandarin e în acest palat – care e proprietatea sa – al şaptesprezecelea din familia sa. Din tată în fiu, de şaptesprezece generaţii membrii familiei. Kuang-King au fost mereu mandarinii provinciei Se-Tchouen.

— A! zise Jean Bart. Înţeleg acum de ce vrea acesta să rămâie în mandarinatul strămoşilor săi.

Tot vorbind ajunseseră la una din porţile ce se deschideau în mijlocul zidului.

Această poartă era mult mai împodobită şi mai întărită decât aceea din zidul care înconjura oraşul.

De afară nu se vedeau santinele.

Dar abia trecură poarta şi se găsiră în faţa a douăsprezece oameni comandaţi de un ofiţer.

Aici fu Raimondo care prezentă biletul de liberă trecere.

Ofiţerul salută milităreşte după moda franceză şi rosti câteva cuvinte, adresându-se anumitului.

Acesta răspunse în chinezeşte.

Ofiţerul făcu un salut.

Huo se întoarse la cercetaşi.

— Ofiţerul vă roagă să-i faceţi onoarea, graţia şi mulţumirea de a-l urma.

— Bun, răspunse Marius, va avea onoarea, graţia şi satisfacţia. Ar, spune-i dragă Hua să isprăvească cu saluturile; dacă mai continuă o să se rupă în două şi n-o să fim obligaţi să-i adunăm bucăţelele.

Într-adevăr, din momentul în care dusese la buze biletul prezentat de Raimondo nu mai înceta de a face închinăciuni. Atât de adânci în cât capul îi atingea genunchii.

Se pleca, se ridica, iar se pleca, iar se ridica fără să se oprească.

Huo răspunse lui Marius:

— Trebuie să facă cincizeci de închinăciuni… şi până n-o isprăvi…

— Ah! Bine, bine! Dar, trebuia să ne previi, ne-am fi apucat să numărăm ca să ne mai treacă timpul.

Se amuzară grozav privind pe ofiţer. Deodată acesta se îndreptă şi rămase nemişcat.

— Bravo! zise Marius.

Apoi, întorcându-se spre Hua:

— Ia spune, o să mai întâlnim mulţi ofiţeri de ăştia? Dac-ar fi o duzină, o să ne trebuiască o zi întreagă până s-ajungem la mandarin.

— Nu, răspunse, zâmbind, Hua, numai acesta, căci el ne va conduce la mandarin.

— Atunci, cu atât mai bine! conchise Marius.

Când milanezul glumea, Raimondo şi Jean Bart luaseră obiceiul să nu spuie nimic. Se mulţumeau să se amuze.

Dar, după ce se termina gluma, Raimondo relua direcţia morală a trioului şi Jean Bart rolul său de observator.

Ofiţerul porni înainte, urmat de cei trei cercetaşi, urmaţi la rândul lor de Hua.

Se întâlniră cu numeroase grupuri de soldaţi şi de ofiţeri, care îi salutară.

După ce traversară mai multe săli dintre care unele descoperite, toate bizar ornamentate, urcară o scară de douăsprezece trepte, trecură printr-o uşă de o delicată nuanţă albastră, străbătură altă sală în care se găseau numeroşi demnitari îmbrăcaţi în vechile costume chineze, pe când în fundul ei, pe un tron ridicat şi deasupra căruia era un baldachin, şedea un om, care părea o statuă somptuos învestmântată.

În pragul uşii cei trei cercetaşi se opriră surprinşi.

După cele ce le spusese Hua despre mandarin, se aşteptaseră să se găsească în faţa unui om de vreo patruzeci de ani, cu obrazul absolut ras, cu zbârcituri în jurul ochilor, cu părul ras şi îmbrăcat europeneşte. Anamitul îl văzuse într-adevăr aşa.

Dar omul, care şedea pe tron şi nu putea fi altul de cât el – purta haine somptuoase cu broderii de aur şi argint şi viu colorate; el şedea într-o poziţie hieratică, ţinând între genunchi o lungă sabie cu teacă de fildeş sculptat pe mânerul căreia îşi rezema mâinile încrucişate.

Avea pe cap un fel de beretă cu colţurile curbate, ca acelea ale acoperişurilor pagodei şi cea mai impasibilă figură din lume.

Părea o adevărată statuie.

Marius, pe care nimic nu-l intimida, şopti lui Huo.

— Asta e mandarinul?

— Da! răspunse anamitul cu o expresie de imputare ca şi când ar fi vrut să spuie: Dar ia seama, e un înalt personaj!

Dar Marius era de părere că un italian e superior tuturor oamenilor de pe pământ, fie ei chiar mandarini. Răspunse deci, lui Hua.

— Înţeleg. Vrei să spui că trebuie să respectăm pe acest chinez? Bine, voi fi politicos. Dar, nu e un motiv ca să mă pun în patru labe ca toţi bonzii ăştia din jurul lui.

Într-adevăr, lângă tron, în dreapta şi în stânga, o jumătate duzină de bonzi erau prosternaţi, cu palmele mâinilor pe covor şi fruntea pe dosul mâinilor.

— Ceea ce mă uimeşte, şopti Hua la urechea milanezului, e că s-a îmbrăcat în costum chinezesc. Eu l-am văzut totdeauna în haine europeneşti.

Raimondo şi Jean Bart înaintaseră spre tron, urmaţi de Marius şi de Hua; şi câteşi patru se găsiră între bonzii prosternaţi.

Acolo se opriră drepţi, într-o atitudine calmă şi solemna.

Fu un moment de tăcere profundă şi de imobilitate generală. Se auzi apoi, o voce gravă. Era vocea mandarinului, vorbi în italieneşte. Spunea, fără ca un muşchi de pe faţă să i se mişte:

— Sunteţi cei trei cercetaşi despre ale căror isprăvi am auzit din ziarele ce vin din ţara voastră. Sunteţi Raimondo Balsan, Marius Colombo şi Jean Maria Callega, zis Jean Bart?

— Da, răspunse Marius. Şi dv. sunteţi mandarinul Kuang-King comandantul provinciei Se-Tchouen?

— Da, eu sunt! Fiţi bine veniţi, tineri eroi în palatul meu. Ofiţerii noştri vă vor conduce să luaţi masa care a fost preparată pentru voi şi după aceea vom discuta împreună ca nişte prieteni sinceri.

Mandarinul se ridică, scobori de pe tron, trecu ca un zeu impasibil şi maiestos prin faţa celor trei cercetaşi uimiţi, dar în nici un caz intimidaţi şi, urmat de bonzi şi de toţi demnitarii, se retrase.

— Dar, mi se pare că ne-a plantat aici, zise Marius, când îl văzu plecat. Ciudată manieră de-a primi pe străini mai are şi mandarinul acesta! *Bună ziua, fiţi bine veniţi, o să vi se dea să mâncaţi şi pe urmă vom vorbi.* Ca să spuie toate astea nu era nevoie să-şi ia aerele astea de statuie.

— Marius, îl mustră Jean Bart, încruntând sprâncenele, nu eşti rezonabil. Ar trebui să te ţii la înălţimea situaţiei. Suntem ori nu suntem?

Şi, privindu-se bine în faţă izbucniră câteşi trei în râs.

În momentul acela, ofiţerul care-i condusese aici apăru, se înclină şi vorbi în chinezeşte.

Hua traduse:

— Binevoiţi a mă urma, nobili străini, vă voi conducă în sala, unde vă aşteaptă prânzul.

— Vă urmăm, zise Raimondo, ridicând din umeri.

— Numai de-ar fi bun prânzul lor! observă Marius.

— Se spune, zise Jean Bart, jumătate în glumă, jumătate serios, că mâncarea lor de predilecţie ar fi cuiburile da rândunică; dar eu aşi prefera prepeliţa friptă.

— Ei bine, vom vedea, zise Raimondo.

După ce coborâră iarăşi scara şi străbătură mai multe săli somptuoase, cei patru călători ajunseră într-o sală mică, în mijlocul căreia era o masă pregătită – după cum văzură imediat – după moda europeană.

Erau până şi mezeluri ca cele care se servesc în restaurantele italiene printre care se găseau şi câteva cu aspectul şi gustul exotic.

Cei trei cercetaşi se aşezară la masa fără complimente pe scaune de marcă europeană şi văzură intrând trei servitori în frac negru cu vestă şi cravată alba, care prezentară imediat diversele feluri de mâncare.

Alt servitor intra aducând un coşuleţ cu franzeluţe frumos prăjite.

— Minunat! exclamă Marius, ne hrăneşte europeneşte! Foarte bine, domnule mandarin, dacă mai ţine niţel aşa, îmi retrag prima mea impresie şi primele mele cuvinte.

Lucru ciudat, glumele lui Marius nu izbutiră să comunice prânzului un aer de veselie, sau de linişte.

Fără să ştie de ce, cei trei cercetaşi şi chiar şi Hua, simţeau o îngrijorare, care mergea crescând. Şi totuşi, nimic nu părea s-o îndreptăţească.

Servitorii erau perfect stilaţi, totul era admirabil dispus, mâncarea şi vinurile excelente. Şi totuşi, cu toată fineţea mâncărurilor şi a băuturilor, cu toate glumele lui Marius, aspectul surâzător al lui Raimondo şi liniştea lui Jean Bart, cu toate sforţările lui Hua de a atrage atenţia tinerilor asupra modului în care erau primiţi, cu toate asta, când ajunseră la fructe, Marius nu mai avea puterea sa glumească şi toate fizionomiile se întunecaseră.

Dar nu-şi puteau comunica impresiile, din pricină că servitorii circulau mereu prin sală.

După ce sorbiră câte-o cafea şi fumară câteva ţigări alese din cutia deschisă în faţa lor, cei trei cercetaşi se sculară, după îndemnul lui Hua.

În acel moment precis, apăru ofiţerul, care-i condusese la venire şi care în timpul prânzului se abţinuse de a apărea şi vorbi lui Hua, care

le traduse:
— Ofiţerul ne vesteşte că suntem aşteptaţi de mandarin în cabinetul său de lucru spre a avea cu dânsul o conversaţie intimă.
— Bun, zise Marius. Acum vom şti la ce ne putem aştepta.
Schimbă cu Raimondo şi Jean Bart o privire plină de înţeles şi cei trei cercetaşi, cărora, lucru ciudat, li se lăsaseră armele, îşi puseră pe umăr carabina, se asigurară cu un gest maşinal că revolverul era la locul lui şi urmară pe ofiţer.
De data asta nu mai străbătură de cât două săli şi ofiţerul înclinându-se în faţa lor, ridică o draperie grea.
Cei patru călători trecură pe sub ea; se găsiră într-un mic coridor obscur, văzură, pe neaşteptate, ridicându-se altă draperie în faţa lor şi se treziră în pragul unui salonaş în mijlocul căruia cu mâna rezemată de masă, sta mandarinul.
De data asta purta o uniformă militară de croială europeană, dar, lucru ciudat, de sus până jos era de o culoare roşie, vie.
Până şi cizmele erau roşii.
Marius, care avea simţul pitorescului, murmură la ureche lui Raimondo:
— Mandarinul roşu.
Cu un gest amical, mandarinul le arătă patru fotolii aşezate în mod artistic în jurul mesei în faţa unui al cincilea fotoliu care era pentru el, îndărătul mesei.
Şi cu un accent ciudat, într-o italienească foarte corectă, zise:
— Tinerii mei amici, vă rog, luaţi loc; şi d-ta nobile Hua fă ca dânşii.
Cu o uşoară înclinare din cap se aşezară; Raimondo la mijloc cu Jean Bart în dreapta şi Marius în stânga, Hua lângă Marius.
Alt detaliu ciudat; mandarinul nu făcu nici o aluzie la carabinele şi armele cercetaşilor.
Într-adevăr, era ciudat că nu le spunea: „Scoateţi, vă rog, carabinele” căci, ce e drept, prezenţa lor în spinarea tinerilor, comod instalaţi în fotolii, era destui de bizară.
— Domnilor, începu mandarinul cu figura zâmbitoare, vă cunosc nu de mult timp, dar, mulţumită isprăvilor dv., vă cunosc atât cât poate un mandarin preocupat de soarta ţării sale să cunoască pe războinicii chinezi de mare valoare.
La acele cuvinte măgulitoare, cercetaşii nu putură face altceva de cât să se încline; şi Raimondo zise:
— Vă mulţumim domnule, pentru aceste cuvinte elogioase.
Şi mandarinul continuă:
— Nobilul Hua…
În treacăt fie zis, cercetaşii erau cam surprinşi auzindu-l adresându-se pentru a doua oară în acest fel ordonanţei colonelului.
În realitate, cu toate meritele sale incontestabile, Hua nu era decât

un soldat, care stase mulţi ani ca ordonanţă pe lângă colonel; dar pentru un moment nu se gândea să rezolve problema, rezervându-se să întrebe mai târziu pe Hua.

Renunţând în sfârşit la plictisitoarele formule de politeţe mandarinul începu să vorbească în mod natural, ca un soldat şi ca un european.

Vorbi de chestiuni războinice, diplomatice şi administrative care-l interesau în particular şi asupra cărora colonelul informase pe tinerii săi misionari ca să poată răspunde în cunoştinţă de cauză.

Şi după două lungi ore de discuţii, cei trei cercetaşi îşi deteră seama că scopul venirii lor fusese pe deplin atins.

Jean Bart avea o memorie de fier şi reţinu tot.

Dar, cei trei tineri erau uimiţi că, mandarini nu făcuse nici o aluzie la aeroplan; şi totuşi, desigur, că se gândise la el. De ce? Se gândeau la asta, pe când vorbeau de altele şi li se părea o perfidie să nu vorbească de un lucru, cure, desigur, îl interesa în cel mai înalt grad.

Această impresie ajunse chiar la îngrijorare, căci Kuang-King, după o scurtă tăcere, zise brusc:

— Şi acum, haidem să vedem minunata pasăre mecanică cu care aţi aterizat în oraş…

Şi câteşi trei se gândiră în acelaş timp, ca de obicei.

— Se poate să nu ştie că am venit pe jos?

Şi mandarinul urmă:

— Sper că ordinele mele de a se forma o gardă pentru paza aparatului dv. au fost aduse la îndeplinire.

Atunci Raimondo, ca şi camarazii săi, crezându-l sincer, şi atribuind vina vreun vii ofiţer care nu-l informase despre absenţa aeroplanului, răspunse:

— Domnule, n-am venit cu aeroplanul.

Mandarinul căscă ochii.

— N-aţi venit cu aeroplanul? Dar atunci în ce mod?

— Am venit pe jos de la locul pe care am aterizat.

— Şi de ce? întrebă Kuang-King, încruntând sprâncenele, vizibil iritat.

Mirarea le păru firească cercetaşilor, dar iritaţia îi îngrijoră.

Ce intenţii avea deci, pentru ca absenţa aeroplanului ca să se indispuie în aşa mod?

Raimondo răspunse:

— S-a produs o avarie la rezervorul de benzină şi aceasta scurgându-se, n-am mai putut zbura pân-aici. Aşa că am legat aparatul pe loc ca să nu-l ia vântul şi noi am pornit pe jos.

— Şi cum veţi face acum? întrebă mandarinul, care se silea să-şi păstreze aspectul binevoitor.

— Voiam să vă rugăm să luaţi măsurile necesare ca să ni se aducă

o cantitate de benzină până la locul unde am lăsat aeroplanul.
— Dar la Cing-Ton, nu se întrebuinţează benzina. Singurul mijloc e să trimitem oameni în vreun oraş mai aproape de mare, unde poate că se va găsi.
— V-am fi recunoscători, zise Marius, dac-aţi voi să daţi ordine în acest sens.
— Imediat şi sper că după aceea vă veţi duce să luaţi aeroplanul şi că voi avea onoarea să vă primesc cu toată curtea mea pe esplanada palatului.
— Desigur, afirmă Raimondo.
Dar, mandarinul reluându-şi aerul binevoitor se informă despre locul unde lăsase aeroplanul şi cu toate că în momentul acela nu aveau nici o bănuială, Raimondo, din prudenţă îi dete o informaţie falşă, spunându-i că-l lăsase pe o platformă în partea de sud-vest a oraşului pe când în realitate, aparatul era în partea de nord, adăogând că platforma era absolut inaccesibilă.
— Ca să coborâm a trebuit să ne servim de o frânghie pe care am lăsat-o să atârne de-a lungul peretelui perpendicular.
— Şi cum veţi face ca să vă urcaţi iar?
— O! exclamă Marius, eu mă voi urca primul şi vom lega de frânghie bidoanele pe care le voi trage în sus. Raimondo şi Jean Bart vor fi urcaţi ca şi bidoanele.
Kuang-King, păru satisfăcut de această explicaţie şi luând un ciocan enorm, care se găsea pe masă bătu cu violenţă într-un gong imens, care răsună prelung. Un ofiţer apăru şi mandarinul îi dete ordinele necesare.
— S-a făcut, zise el apoi, mai mulţi oameni călări vor pleca în grabă spre oraşul cel mai apropiat. Intre timp veţi fi conduşi în apartamentul ce vi s-a rezervat.

CAPITOLUL VI
Pagoda misterioasă

Mandarinul se sculă şi bătu a doua oara în gong, spunând câteva cuvinte ofiţerului care se prezentă.

Un minut după aceea apăru un af doilea ofiţer, chiar acela care introdusese pe cercetaşi în palat.

— Amicii mei, zise Kuang-King, urmaţi vă rog, pe acest ofiţer, e la ordinele dv.

Le întinse mâna, concediindu-i.

Dar abia dispăruseră cei patru tineri şi mandarinul ca un zâmbet răutăcios pe buze murmură:

— Însfârşit, îi am în mână pe aceşti smintiţi! Mi-au spus tot ce voiam să ştiu. Acum cunosc toate planurile guvernului din Peking, care vrea să dea vechiul nostru imperiu chinez pradă lăcomiei europenilor. Dar asta nu se va întâmpla! Buda mă proteja şi de va trebui voi aprinde torţa revoluţiei în toată ţara şi toţi străinii vor fi goniţi din Imperiul chinez, Băieţii ăştia nu mai exista pentru mine, m-am servit de ei, îi voi azvârli ca pe o lămâie din care am stors tot sucul. Acum îmi trebuie aeroplanul lor pe care-l voi avea. Inginerii mei, care sunt inteligenţi îl vor studia şi vor învăţa să construiască şi ei altele după dânsul şi astfel voi avea şi eu într-o zi o armată de aviatori.

Rămase absorbit în gândurile sale, apoi, luă o hârtie şi scrise. Şi după câteva minute o încuie într-o casetă pe care o scoase din biroul său.

Cei patru călători urmară liniştiţi pe călăuza lor, care-i conduse spre apartamentul rezervat lor. Ajunşi în faţa unei uşi, îi invită, prin intermediul lui Hua să coboare scara care ducea la apartamentul compus din şase camere şi unde – spunea el – îi aşteptau servitorii puşi la dispoziţia lor.

— Dar, de ce nu ne conduce pân-acolo? întrebă Marius.

— Nu poate, respectul îl opreşte de a trece pragul locuinţei, fără să fie autorizat de noi

— Dar, în definitiv, n-avem nevoie de dânsul, zise Raimondo, ridicând din umeri.

Trecură deci, fără ofiţer, pragul uşii pe care o deschise Hua, coborâră cele zece trepte luminate de candelabre electrice înfipte în pereţi. Hua închise în mod maşinal uşa şi urmă pe cei trei tineri. Se găsiră într-o sală rotundă viu iluminată şi în fundul căreia se vedea o altă uşă.

Raimondo puse mâna pe clanţa acestei uşi, o deschise trecu pragul, fără nici o teamă, ba chiar cu curiozitate şi fu urmat de aproape de tovarăşii săi. Dar, lucru ciudat, această uşă se reînchise singură îndărătul lor cu un zgomot metalic destul de ciudat.

— Oho! zise Raimondo. Iată o uşă curioasă.

— S-a închis ca uşa unei case de bani, observă Jean Bart.

— Mii de pipe! Ce înseamnă asta? zise Marius şi voi să puie mâna pe clanţă. Dar înainte de a o atinge, o văzu căzându-i la picioare şi în gaura rămasă în locul ei, văzu strecurându-se o lamă de oţel.

Se ridică, câteşi trei se priviră îngălbenind.

— A! La dracu! exclamă Raimondo. Ne închid înăuntru?

— Mii de pipe! Aşa mi se pare.

— Ciudat! zise Jean Bart. Să chemăm, ca şi când am fi uitat ceva şi am vrea să dăm vreun ordin şi chemă cu glas tare:

— Ei! Cineva! Dar nimeni nu răspunse Raimondo se întoarse la Hua. Care rămăsese încremenit şi îi zise:

— Cheamă în chinezeşte! Cheamă pe cineva, pe un ofiţer, un servitor, nu importă.

Cu voce puternică, dar tremurătoare, anamitul strigă ceva. Tăcere absolută. Atunci cei trei cercetaşi încercară să scoată uşa din ţâţâni, dar singurul rezultat fu că-şi deteră seama, după rezonanţă, că era de metal masiv.

După un sfert de oră de încercări şi chemări inutila, fură nevoiţi să recunoască oroarea situaţiei.

— Mii de pipe! exclamă Marius cu voce răsunătoare. Nu ne-au prins încă şi suntem înarmaţi!

Raimondo îl făcu să observe însă, ca mandarinul ar fi putut să le ia armele, fără nici o violenţă, invitându-i să şi le scoată pe când şedeau la masă.

— Raimondo are dreptate, observă Jean Bart, primejdia trebuie să fie de aşa natură încât armele ne vor fi de foarte puţin folos.

— Ei bine, vom vedea, la naiba! Noroc că e lumină aici!

Dar abia rostise aceste cuvinte şi toate lămpile electrice stinseră lăsându-i în cel mai complet întuneric.

— A! Se strică lucrurile! strigă Marius, furios dând cu piciorul în uşa, care răsuna lugubru.

Dar două mici lumini risipiră întunericul. Erau lămpile ide buzunar pe care le aprinseră Raimondo şi Jean Bart. Atunci Marius, îi imită şi el şi la slaba lor lumină văzură figura lividă a lui Hua, care cu glas tremurător le zise:

— Iertaţi-mă, m-am lăsat să fiu înşelat. E vina mea. Mandarinul s-a prefăcut că mă ia drept un chinez de viţă nobilă şi m-a tratat ca atare. Vanitatea mea a fost măgulită, înţeleg acum, că stupida mea satisfacţie, m-a orbit. Şi anamitul, căzu în genunchi.

Destul de mişcaţi, cei trei tineri îl ridicară.

— Înţeleg acum, zise Raimondo, de ce-ţi spunea mereu, nobile Hua. Dar, fii liniştit. Şi noi suntem destul de vinovaţi, căci în cursul convorbirii noastre cu mandarinul am fost orbi. Ne-am crezut diplomaţi şi-ar fi trebuit să fim doar soldaţi veşnic în gardă. Suntem pedepsiţi acum, dar să nu mai vorbim de asta şi să căutăm să scăpăm.

— Primul lucru ce avem de făcut, zise Jean Bart, e să ne explorăm închisoarea.

Şi unul după altul explorară toată încăperea. Era perfect circulară şi pereţii săi ornamentaţi în stil chinezesc aveau două uşi faţă-n faţă. Prima, prin care intraseră era ermetic închisă, a doua, constatară că era deschisă. Înainte de a-i trece pragul cercetară trecerea la lumina lămpilor, văzură un coridor.

— Revolverele în mână şi înainte, strigă Marius. Nu-i aşa, Raimondo?

Dar Hua interveni:

— Stăpâni, daţi-mi o lampă şi voi trece eu înainte, mă veţi urma la distanţă de cinci paşi.

— Are dreptate, zise Raimondo şi îi dete lampa lui.

Hua trecu, ţinând pumnalul în dreapta şi lampa în stânga, iar ceilalţi îl urmară, unul după altul la o distanţă de cinci paşi şi deodată în faţa lor fu o lumină orbitoare, întorcând colţul coridorului văzură înaintea lor mii de lumini, ce cădeau din tavanul unei săli extrem de înalte. Dedesubt, pe altare rezemate de pereţii circulari şi ne un altar central, erau statui monstruoase de bonzi, hipnotizaţi, strângându-şi mâinile convulsiv, cei trei cercetaşi, ramase nemişcaţi, privind cu pupilele dilatate.

Şi Raimondo zise cu un accent de uimire:

— Un templu!

— Interiorul pagodei, zise Jean Bart.

— Statuile lui Budha! adăogă Marius şi înaintară încet, ca şi când o forţă irezistibilă i-ar fi atras spre Budha din mijloc.

Priveau monstruoasa statuie, când un scârţâit metalic auzi îndărătul lor. Se întoarseră. Şi părul li se zbârli pe cap.

Patru dintre statui coborau de pe piedestal, ţinând în mâna dreaptă un enorm iatagan. Şi acele statui însufleţite deodată se îndreptară cu iataganele ridicate spre cei trei cercetaşi. Aceştia se deteră înapoi, crezându-se în faţa unei viziuni.

Dar cei patru Budha nu erau decât la patru metri a dânşii şi instinctul conservării îi făcu să le revie sângele rece.

Marius fu primul, care scoţând revolverul, îl îndrept asupra unuia din Budha şi trase.

Gestul fu imediat imitat de Raimondo şi de Jean Bart. Atunci se

petrecu o scenă de nedescris. Toţi Budha se coborâră de pe piedestalele lor şi în jurul statuei centrale, cara era desigur adevărată se desfăşură o cursă nebunească cei patru Budha urmărind cu iataganele pe cercetaşi, care la rândul lor îi primea cu revolverele.

Când terminară gloanţele din revolvere, luară carabinele şi îngenunchiaţi într-un colţ formând un triunghi ale cărui vârfuri erau ţevile armelor, trăgeau în Budha care fugeau înnebuniţi în jurul sălii. Câţi-va din acei monştri jumătate zei, jumătate oameni se putură strecura prin coridoare întunecoase.

Şi, însfârşit, cei trei cercetaşi fură victorioşi în aceea luptă halucinantă:

Dar când, instinctiv se duseră spre uşa prin care intraseră o găsiră închisă…

Citiţi urmarea în fascicola nr. 19

TORPILA RĂTĂCITĂ

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI